

[Thích Cổ] Bất Thị Oan Gia Bất Tự Đầu

Contents

[Thích Cổ] Bất Thị Oan Gia Bất Tự Đầu	1
1. Chương 1: Chi Đố Đền (tên Này Bọn Ta Chém Nga)	1
2. Chương 2: Hướng Quan Giận Dữ Vi Hồng Nhan	6
3. Chương 3: Phong Lộng Kim Linh Mẫu Đơn Khai	9
4. Chương 4: Bồ Đào Mỹ Tửu Dạ Quang Bồi (1)	11
5. Chương 5: Ôn Tuyền Thủy Hoạt Tẩy Ngưng Chi (1)	15
6. Chương 6: Nhuyễn Hồng Nghìn Trượng Thân La Hương	18
7. Chương 7: Uyên Ương Cẩm Trọng Lộ Hoa Nùng	21
8. Chương 8: Mỹ Nhân Hương, Anh Hùng Trùng	22
9. Chương 9: Phiên Ngoại: Oan Gia Tương Tính Chi Ngũ Thập Vắn	26

[Thích Cổ] Bất Thị Oan Gia Bất Tự Đầu

Giới thiệu

Thể loại: Thích Cổ đồng nhân văn, đoản văn, nhất thụ nhất công, hài, HEEdit: Nguyệt, Quỳnh. Beta: Nguyệt Phàm là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-bat-thi-oan-gia-bat-tu-dau>

1. Chương 1: Chi Đố Đền (tên Này Bọn Ta Chém Nga)

Phàm là mọi sự trong thiên hạ, có nhân, ắt sẽ có quả.

Trong Thiên Thượng Cổ Thư đề cập đến nguyên nhân chính là “tuyệt lãng chi”.

Y trang thuộc loại thượng đẳng, hoa văn long phụng, đồ đằng hành thư, “ngoạn vân lưu thủy” cực kỳ sinh động, vô tình hữu ý toát ra một loại khí thế tiêu sái hào phóng. Dáng vẻ ấy, quả là làm cho chúng nữ nhân trong giang hồ tâm dương nhộn nhạo a.

“Vô lâm đại hội.” Thích Thiệu Thương ta thực muốn tới đó quá đi.

Thân là đệ tử giang hồ thế gia, Thích Thiệu Thương tuy có một thân tuyệt đỉnh công phu, nhưng lại có thêm cái loại năng lực tiêu pha vô độ. Vì thế, chỉ sau hai tháng ly gia hành tẩu giang hồ, tốc độ vơi dần của túi tiền trên người thực nhanh chóng đến mức bất khả ức chế. Khiến cho tâm trạng càng ngày càng mất hứng đi.

Anh hùng nan quá mỹ nhân quan, đây chính là giai thoại lãng mạng mà nam nhi hào kiệt luôn đề cập đến. Thế nhưng, một quan tiền cũng có thể bức tử anh hùng hảo hán. Đó mới chân chính gọi là tai họa.

Mà cái tờ báo cáo thiên hạ kia, giấy trắng mực đen viết rõ ràng:

Đệ nhất thiên hạ, một thiên bí kíp võ học đứng đầu. Đệ nhị thiên hạ, bảo kiếm chiếm hàng thứ hai. Mà thiên hạ đệ tam chính là bạc trắng vạn lượng sẽ vào tay nhà.

Đệ tam, đệ tam, đệ tam.. đệ tam, Thích Thiếu Thương không ngừng mặc niệm bên môi.

(Quỳnh:Nhìn là biết tương lai chết vì tiền...=)))

Sau đó, lập tức giờ roi thúc mã xuôi nam.

Vận mệnh, liền từ đây mà xoay vần...

Rất nhiều năm về sau, thực ra thì cần phải nhiều năm về sau nữa khi Thích Thiếu Thương nhớ đến tình cảnh sơ ngộ Cổ Tích Triều.

Khi đó, sau trận xông xáo mãnh liệt chen chúc qua đám đông để báo danh võ lâm đại hội(Nguyệt:aka bon chen quá đi =.=), đang tính toán đi tìm một từ lâu nghỉ ngơi. Lúc này, đường phố thực phi thường náo nhiệt. Buôn bán vẫn cứ buôn bán. Thầy tướng số vẫn cứ xem tướng. Tiếng rao bán bánh bao vẫn cứ vang lên cao vút. Bán mình táng phụ vẫn cứ khóc lóc thập phần chuyên nghiệp, ác bá vẫn cứ ung dung đùa giỡn các cô nương, thỉnh thoảng sẽ có anh hùng nào đó hét lớn một tiếng rồi diễn tuồng “giữa đường thấy chuyện bất bình rút dao tương trợ”.

Tóm lại, đầu vẫn cứ vào đấy, thân nhiên cùng trật tự.

Ngay thời khắc này một thanh sam thư sinh ngược hướng đi tới. Thích Thiếu Thương phút chốc cảm thấy đầy trời một mảng yên hà vân liễu, nhìn lộn tóc xoắn của người kia theo gió lay động, tâm cũng theo đó mà thất khiêu. (lạc nhịp)

Chân lý xa xưa có nói, oan gia luôn chạm mặt.

Vì thế hai người đồng thời dừng bước.

Cổ Tích Triều quan sát Thích Thiếu Thương, mày rậm mắt to, má lúm đồng tiền nhất thâm nhất thiển.

(Lúc nông lúc sâu)

Thích Thiếu Thương nhìn Cổ Tích Triều, thanh sam mảnh mai, quả nhiên là tiên trung chi nhân.(tiên trong phàm thế)

Ngắm thế nào thuận mắt thế ấy a. (chính là nhất kiến chung tình nha><)

Thời gian trong chốn nhân gian này, vì thế liền ngừng xoay ngay trong một ngày tháng tư đó. Xa xa ngoài kia, còn thấp thoáng nghe thấy thầy tướng số đang giảng giải cái gì đó về nhân duyên tương ngộ.

“Vị thư sinh này quả nhiên là nhất biểu nhân tài, khí vũ bất phàm.” Ai đó mở miệng.

“Người cũng là nhất phái anh hùng khí khái.”

Đối thoại thông thuận như thế khiến song phương theo đó hoài nghi. Thực không biết trong thời gian nào đó, không gian nào đó, cuộc hội ngộ này dường như được lặp đi lặp lại trăm ngàn lần rồi chẳng?!

Cho nên Cổ Tích Triều cười cười, tiểu ý lập tức đạt tới một cảnh giới liêu nhân đầy khiêu khích.

Mà Thích Thiếu Thương, cũng không cô phụ hy vọng của mọi người, chỉ một thoáng liền lòng say thần mê quên cả thế gian.

Từ đó, mọi chuyện đều liền thuận lý thành chương, gạt bỏ hết những chi tiết rườm rà. Đơn giản chính là, chuyện người ta đều nguyện ý, người tới ta đi, người nếu nghênh, ta liền cả hai tay dâng tặng. Mà thật ra, sự tình tiến triển tới mức này, khó tránh khỏi có chút phi lễ vật thị, phi lễ vật ngôn nga. Cho nên chúng ta cũng không tiện hỏi nhiều đi. Chỉ biết, riêng về chuyện võ lâm đại hội kia, vị diệu nhân nào đó nói: “ Bí kíp có cái gì hảo, chữ như gà bới ai thêm quan tâm. Còn bảo kiếm sao, nói không chừng là đạo cụ biểu diễn dùng để gạt người. Chung quy, vẫn chỉ có bạc mới thực thực tại tại, không làm giả được đâu nha”

(Quỳnh: 0_0 tiền giả có tính không...

Nguyệt: ta sẽ làm một cuộc cách mạng đi tìm chân lý về việc “vàng giả đã bắt đầu xuất hiện từ lúc nào?”
nga O.O)

(phía trên*chỉ chỉ*, “vị diệu nhân nào đó” kia, chính là Cố mỹ nhân a, từ giờ đến cuối truyện sẽ xuất hiện
cụm từ này khá nhiều nga.)

Một câu nói ấy, đã khiến cho vị anh hùng Thích Thiếu Thương đại thán với bản thân: tri âm khả ngộ bất
khả cầu a.

(tư tưởng lớn gặp nhau đi ^^!)

Về phần sau này, bạc trắng vạn lượng kia không biết trong hai người là ai đạt được?

Kỳ thật, mặc kệ là của ai, cũng phải trải qua một hồi cố sự.

Bất quá, có một chi tiết đáng giá cần nhắc đến, có vị quân sự một phương trên giang hồ định quít tiền nợ,
thế là bị Cố Tích Triều cầm tiểu phủ thiên lý truy sát. Khiến cho toàn võ lâm, ai ai không tàn phế thì cũng
bị ám ảnh tinh thần. Đúng là tiền mất tật mang.

Mà sau cùng, người thắng lớn nhất trận đó, ngoài Thích Thiếu Thương ra thì còn ai nữa. Không chỉ bỏ túi
một đồng lớn bạc, tay còn được ôm tuyệt sắc mỹ nhân về nhà.

Từ đó về sau, tuy rằng khi đó thiên hạ “kê phi cầu hủ”, chung quy sự tình nảy sinh vẫn có một hồi náo
nhiệt.

Thật có thể nói, chính là thiên duyên tiền định, bất thị oan gia bất tụ đầu a.....

Qua đêm trừ tịch, đến đầu tháng ba. Qua đầu tháng ba là đến lễ hội pháo hoa thượng nguyên đầy mong
chờ.

Trong một năm sẽ có mười mấy ngày ăn mừng, nghỉ ngơi. Nhưng mà mấy năm rồi, chỉ có 30 tết là được
bắn pháo hoa, làm cho cảnh “đả cự nghênh tân*” phi thường đơn giản, vô tâm ý, thật sự là chẳng thoát
tục tĩ nào.

(Quỳnh: * dẹp cái củ, đón cái mới...:”D)

Bất quá, năm nay Thích phủ tựa hồ thực náo nhiệt mới mẻ. Nghe nói vào đêm trừ tịch, Thích Thiếu Thương
lợi dụng men rượu, làm thành cái bộ dạng ngây ngốc nũng nịu đòi Cố Tích Triều tặng lễ vật mừng tuổi. Mà
lúc đó, Cố Tích Triều cũng rượu vào hưng trí, sẵn khoái đáp ứng hẳn. Nhưng, thực không ngờ, cái gọi là
“lễ vật mừng tuổi” của Thích đại đương gia cư nhiên lại... ách...lập dị như thế. Cho nên, sáng hôm sau Cố
công tử đi chúc tết, thần trí lẫn cước bộ rõ ràng có chút mơ hồ phù phiếm.

(Nguyệt: Cái này, ách.... “lễ vật mừng tuổi” của Thích đại đương gia hại Cố mỹ nhân sáng hôm sau cước bộ
không được bình thường, thỉnh mọi người tự hiểu nga O.O)

Sau đó, Cố Tích Triều hướng Anh Tử tố khổ. Anh Tử lại bình bình đạm đạm trấn an:

“Không còn biện pháp nào khác. Hẳn hiện tại mới có hai mươi tư nha, là độ tuổi sức lực như lang như hổ,
nên khó tránh khỏi bộ dạng đói khát. Kỳ thật... Kỳ thật, chiều thể trạng người hiện nay, cho dù mỗi ngày
đáp ứng sở nguyện của hẳn, cũng không quá mất sức mà.”

Lại nói tiếp:

“Ai, người cũng đừng sống trong mật ngọt lại không biết ngọt, sinh trong phúc mà không biết hưởng phúc.”

Cố Tích Triều nghe vậy giận dữ cao giọng, “Ta sinh trong phúc mà không biết hưởng phúc khi nào? Hiện
nay vì đang đứng nói chuyện, thất lưng người không đau nên mới dám nói thế, có bản lĩnh người thử cảm
giác này đi!”

“Thử xem liền thử, người nghĩ ta không dám sao” Anh Tử cười đầy ý mỉa, ngoan tâm: “Chỉ sợ, có người
luyện tiếu!”

Sự thật chứng minh, muốn nói năng có khí phách không cần dùng cao giọng ồn ào, chỉ cần là “nhất ngữ
xuyên tâm, nhất châm kiến huyết”, xuất nhất tự liền đạt được hiệu quả ngàn cân. Cho nên lời Anh Tử vừa

thốt ra, Cổ công tử liền cầm khẩu. Xem ra “cao nhân tất hữu cao nhân trị” lời này nói thực chẳng ngoa. Người không phải là Cổ Tích Triều lại có thể hàng phục được Thích Thiệu Thương, vượt qua cả Cổ Tích Triều, ngoại trừ Văn Tình cũng chỉ có Anh Tử mà thôi.

Cho nên, đối với vị đại nhân của đại nhân này, Thích Thiệu Thương mặc dù không đủ năm phần ái mộ, nhưng lại mười phần kính sợ có thừa. Phàm có việc, liền tìm Anh Tử thương lượng. Dần dần dưỡng thành thói quen, ngoại sự hỏi Tích Triều, nội sự vẫn Anh Tử. Vô hình chung lại có thêm một vị quản gia chưởng quản sự vụ đáng tin cậy. Mà sắp tới ngày khai trương mồng tám (ngày khai trương đầu năm), tự nhiên không thể thiếu được vị nữ chủ nhân quây quần đỉnh đỉnh đại danh nhất thành này.

Tục ngữ có câu “thiện lương tất chịu thiệt”. Cho nên buôn bán, vô luận lớn nhỏ, đều hết sức coi trọng ngày khai trương mồng tám (đầu năm), Thích Thiệu Thương cùng Anh Tử tối mốt tối mày, tất bật chuẩn bị, kiểm tra hết các hiệu buôn. Sau cùng cũng kịp lúc mặt trời sắp lặn đem mọi sự giải quyết ổn thỏa, nhờ nhơ dư ra được chút thời gian cùng nhau ngồi phẩm trà nhàn thoai gia sự.

“Ồi! Thật sự mệt chết ta, ta nói Thích đại đương gia người nha, vì sao không gọi Tích Triều tới, hẳn cũng sẽ giúp đỡ được rất nhiều việc đi.”

“Ngày này pháo khoa khai trương bắn đầy đường, vạn nhất bắn trúng hẳn, hậu quả thực không phải chuyện đùa, cho nên ta cho hẳn nghỉ ngơi ở nhà rồi.”

“Lời này cũng nói ra được hả! Hẳn chẳng lẽ là hài tử lên ba sao, hay là một thân khinh công của hẳn đã bị phế rồi” Anh Tử khó chịu ca thán “Người coi Tích Triều là tâm can bảo bối của người, còn chúng ta chỉ là một đám hài tử chả ai thêm đau thêm xót, chịu trận làm tầm ngắm cho cái đám pháo kia bắt tia (ta phăng)! Người cũng đừng nghĩ trước mặt ta giả trò, cứ chân chân thực thực nói ra sự thật người không dám mang hẳn ra ngoài, chính là sợ bị người ta đoạt đi chứ gì? Hẳn bị người khác liếc mắt nhìn chút xíu đều làm người thực cảm thấy ủy khuất có phải hay không? Nha, thật không nghĩ tới, Thích đại hiệp tiêu sái phóng khoáng người người ca tụng, bụng dạ lại hẹp hòi đến không ngờ!”

Hiển nhiên, lời nói của Anh Tử thực chính xác, cho nên Thích Thiệu Thương đành ngó lơ tứ hướng, rồi lại hỏi chuyện đông tây: “Cái kia..., đúng rồi, sao không thấy lão Bát vậy ta?” (aka đánh trống lảng nga =))

“Hắn?” Anh Tử nhấp một ngụm trà, khẩu khí hiện rõ cảm xúc “hỷ nhạc khán nhân họa”: “Mấy ngày trước, đi theo Du chủ nhân quây uống hoa tửu ở Hồng Diệu Hương lâu. Các cô nương nơi đó người cũng biết nổi danh nhất lớn mật mà, uống đến cuối cùng lại chế ra một cái quái từ lệnh “uống một chén cỗi một kiện y trang” gì gì đó. Sau chót hẳn bị lão bà Hồng Bào phát hiện, một đường đánh đi vào, một đường xách tai lôi hẳn đi ra. Hiện nay chỉ sợ thần tình chính là muôn hồng nghìn tía, làm gì còn mặt mũi xuất quan gặp người. Mà việc này đều truyền khắp đầu đường cuối ngõ, đại đương gia người thế nào không biết?”

(Nguyệt:muôn hồng nghìn tía:mình mảy bầm tím a O.O cách dùng từ thật đáng nể O.O

Quỳnh: người ta yêu nhau thể thôi, không sao, không sao...*phẩy phẩy tay*)

“Ân.”

“Ta nói người nha, đừng suốt ngày chôn chân trong nhà, không để ý thế sự bên ngoài, cứ suốt ngày...” câu tiếp theo có chút “bắt khẩu thành ngôn”, đầu lưỡi loạn chuyển một cái, đem lời muốn nói nuốt xuống, cân nhắc nửa ngày, chung quy đổi thành ngôn dạng uyển chuyển ý nhị hơn “ người cho rằng thân mình người ta đều làm từ thiết cốt như người sao?”

“Ân”. Thật phí công một phen Anh Tử tận tình khuyên bảo, Thích Thiệu Thương lại không biết đang suy nghĩ đi đâu, thần tình lạc chốn bỗng lai, tâm tư hướng về phương xa nào đó.

Nhất thời cảm thấy mình giống như đang trong tình huống phiêu mị nhân với kẻ đui mù, thực thất bại quá đi. Anh Tử tức thời đánh úp quất: “Thích Thiệu Thương, người ngẩn ngơ nghĩ cái gì a!”

Người nào đó cảm thán: “hữu mỹ nhân khinh giải y sam, nhất định tối phong tình vô hạn a!”

Anh Tử thần tình kinh hãi, “Thiệu Thương, người không nên hồ đồ như vậy. Diệu Hồng Hương lâu kia không phải địa phương người muốn đến là đến được đâu, nếu Tích Triều mà biết được ...”

Thích Thiều Thương hừ lạnh, ý tứ đại khái là: Anh Tử ngươi nghĩ Thích đại đương gia ta lại mất phẩm giá như thế sao a! Mấy cô nương kia làm sao có thể so bằng ngón tay út của Tích Triều nhà ta, ngươi thật là buồn lo vô cớ.

Vì thế Anh Tử cũng nhẹ nhàng thở ra, phóng tâm mà để hân về nhà.

Cả một đêm vô ngôn, nên hôm sau tất nhiên cần phải hảo hảo ngủ bù đến tận khi mặt trời lên cao. Cố Tích Triều mấy ngày trước ngẫu nhiên nhiễm phong hàn, hiện tại mặc dù bệnh tình đã ổn, nhưng vẫn có chút miễn cưỡng. Lập tức không để ý Thích Thiều Thương, ôm Kim Ngọc bán nằm ở quý phi ghế đọc sách. Nên đại đương gia đáng thương nhà ta đành khoác ngoại sam da cáo, bước từng bước cô đơn đi hoa viên thưởng mai giải sầu.

“Đại đương gia.” Thích Thiều Thương đang đếm mai hoa đếm đến chán muốn chết, thì nghe tiếng Tiểu Ngọc gọi hân từ phía sau.

“A, Tiểu Ngọc a, trong tay ngươi là cái gì?”

“Đố đèn của năm nay a.” Tiểu Ngọc cầm chìa khóa mở cái hòm trên tay ra, đi qua đoạn hành lang gấp khúc đến chỗ Thích Thiều Thương, đưa cho hân xem.

Thích Thiều Thương tùy tiện mở một mặt giấy, thấy trên đó viết “Bất khả đoạt chí, câu mà Mạnh Tử hay nói” suy nghĩ nửa ngày, vẫn là Tiểu Ngọc hiểu biết.. cười nói, “đáp án là “Thất phu chi dũng” mặt trái tờ giấy có ghi đáp án đó.”

Thích Thiều Thương quả nhiên thấy câu trả lời, thực cũng không tồi đi. Vì thế lại xem tiếp một câu “Cung, liên quan đến một câu trong Dịch Kinh”, lúc này không thèm nghĩ đáp án, trực tiếp lật trái tờ giấy, liền thấy mặt sau viết “kiên ngôn nãi cách”, cẩn cẩn dục dục suy nghĩ, bất giác bật cười ha hả.

“Ai là người bốn cột bày ra cái loại đố đèn quỷ quái này vậy, chẳng phải đang là nguyên rửa thể nhân đoạn tử tuyệt tôn sao?”

(Quỳnh: “cung” trong Dịch Kinh (dùng để bói toán) chính là quẻ “cung”, ta ư biết thứ tự quẻ bói ra sao lại thành có nghĩa là:”kiên ngôn nãi cách”: lời nói thô thiển của tiểu hài tử còn bú tí...=)))

“ Là Mã tiên sinh ở Nam sơn thư các, Cố công tử nói đố đèn mà “ý nhã” thực nhảm chán, nên đặc biệt đến nhờ hân”

“A, Tích Triều đã xem qua?”

“Đúng vậy.” Tiểu Ngọc hé ra một trang giấy, mặt trên có điểm một nét chu sa đỏ, bên dưới viết gợi ý: “ ‘Mạnh Tử’, một câu trong ‘luận ngữ’.”

“ Đây là Cố công tử chọn ra, công tử chỉ cần liếc mắt một cái liền biết đáp án, thực sự lợi hại nga!”

Thích Thiều Thương vô đầu, như đang lạc vào sương mù: “Khó như thế, ai biết đó là cái gì.”

“Cố công tử đáp: Lời Mạnh tử nói phải hiểu theo nghĩa sâu xa, mà câu trả lời trong “Luận ngữ” chính là “Xích cũng là tiểu” (Quỳnh:ở đây xích có nghĩa là nhỏ mà tiểu cũng có nghĩa là nhỏ, chấm nhỏ cũng là nhỏ....=)) tóm lại đáp án câu đố là một chữ “Tiểu”) Đại đương gia, ngài năm nào đoán đố đèn cũng đều bại dưới tay Cố công tử, chỉ sợ, năm nay cũng không hy vọng đi.”

Gia phong thất bại, gia chủ hữu danh vô thực, ngay cả một cái tiểu nha hoàng cũng dám nói lời khinh thường. Thích Thiều Thương tức giận, trả hòm, lập tức quay đầu bước đi, làm Tiểu Ngọc đứng ngẩn người ngay tại chỗ.....

Cổ nhân nói: “sĩ khí làm nên trang tuấn kiệt”.

Thuận theo cổ nhân, từ khi Thích Thiều Thương bị Tiểu Ngọc kích thích, hành động kỳ quái, dọn luôn tới thư phòng mà ở. Cạnh cửa chính treo một bức hoành phi cao cao: “thanh tâm quả dục- tiêu trừ dục vọng, giữ tâm thanh tịnh.” Sau đó không thèm để ý đến thể ngoại nhân tình, một lòng đọc sách thánh hiền. Thích phủ già trẻ lớn bé bị dọa đến thần hồn điên đảo, nhìn Thiều Thương cả ngày vui đầu khổ đọc, trong miệng lẩm bẩm tứ thư ngũ kinh, thật dọa sợ đến cả trù nương tại trù phòng phải đi tìm Tiểu Ngọc thương lượng,

có lẽ do gần đây ăn thịt cá quá nhiều, làm hẩn trở nên cuồng tâm, tối nay có nên chuyển qua ăn chay hay không.

Cổ Tích Triều lâm bầm tự hỏi, quái lạ, tối hôm qua rõ ràng hẩn” thương” vẫn... thực hoàn hảo lắm mà (Nguyệt: mỹ nhân a mỹ nhân, xem ra mỹ nhân cũng thực là hài lòng đi =))). Đành ngằm cho người hướng Anh Tử hỏi thăm, nhưng đối phương cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, chẳng biết làm sao để trả lời. Khiến vị diệu nhân kia tâm tư bất ổn, tựa như mang gánh nặng so với một lúc gánh cả mười lăm thùng nước cũng không nặng bằng, bất hảo, không biết làm sao cho phải đây, đành bán tính bán nghi giờ đầu ngón tay đếm ngày, từ mồng tám, rồi mồng chín, đến mồng mười....

Chớp mắt đã tới ngày mười sáu, sáng sớm Tiểu Ngọc tới hầu hạ, liền thấy Thích Thiệu Thương khoác quần áo, thần thanh khí爽 đi ra, vẻ mặt như đã “vạn sự thông”, liền hỏi:

“Đại đương gia, tối hôm qua đồ đèn đoán được như thế nào a?”

Thích Thiệu Thương cười tựa xuân phong sáng lạn, giống như vẻ mặt thỏa mãn của Kim Ngọc khi được ăn đuôi cá chép chưng.

“Ha ha, một phen công phu bỏ ra không phụ nhân tâm nha.”

Tiểu Ngọc cười thầm, nàng mặc dù ngây thơ, nhưng người ta nói mưa dầm thấm đất a, sự tình đều có thể nhìn thấu vài phần. Vừa định lên tiếng, bỗng thấy Thiệu Thương lộ ra cái dạng biểu tình “hữu sự bất tường tâm”.

(Quỳnh:có chuyện không vừa ý)

“Tiểu Ngọc, người tới phân xử coi. Đây mà cũng gọi là xiêm y hả?”

Tiểu Ngọc chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, đột nhiên nghe được thanh âm tiếu phủ lảng không bay tới, song song truyền tới thanh âm loạn ngữ, nửa xấu hổ nửa giận dữ quát: “Thích bánh bao, người cầm miệng ngay cho ta!”

Aa, có người từ nhỏ luôn thích tiện nghi, đã vậy còn hay khoe mẽ. Dù Cổ Tích Triều là người kinh tài tuyệt mỹ nhưng một khi gặp phải cái loại oan gia bại hoại như thế, tiếu phủ tùy thân không biết có bao nhiêu cái mới đủ cho y ném đi nga, thực cũng đáng lo quá đi!....

2. Chương 2: Hướng Quan Giận Dữ Vi Hồng Nhan

(Nguyệt: aka người đẹp giận chồng bỏ về nhà thân nương:D)

Cổ nhân nói “Nhất nhật phu thê, bách dạ phu thê”

(Quỳnh:Một ngày làm vợ chồng, trăm đêm ân ái...=)))

Cổ nhân cũng có câu “đầu giường tranh cãi, cuối giường hòa nhau”.

“Hừ.” Thích Thiệu Thương cười lạnh, tốt như vậy sao, ai đến nói cho ta biết cái câu cửa miệng chó má đó rốt cuộc là do tên hỗn trướng nào nói?

Thiên vô ngôn, hữu nhất độc phong.....

Tháng hai đầu xuân,thời tiết dù đã ấm dần nhưng vẫn còn se lạnh. Nếu lúc này phải một mình trong phòng,có thể nói, rất đáng lo đi.

Mà đối với Thích thiệu thương phải đơn thân độc mã chậm rãi trải qua một đêm dài thê lương, ôm áo ngủ bằng gấm “cô linh địa linh” lẩn lộn trên giường, ngơ ngác hóa thạch đầu. Aiz, biết thế từ đầu đã chẳng làm như vậy. Đại đương gia à đại đương gia (chém nga), thể nhân có câu: loại người “mất bò mới lo làm chuồng” như ngài, đến cuối cùng mới nhận ra hậu quả thì đã quá muộn màng.

Việc này nói ra quá ư là dài dòng, mà càng phân sử lại càng phức tạp, nhiều ẩn tình. Có lẽ, người nắm rõ một phần chân tướng nhất là Sư Sư cô nương ở Hồng Diệu Hương lâu đi. Nhưng mà mỗi khi nhớ đến, nàng thủy chung vẫn cảm thấy sau lưng băng hàn trận trận ga.

Chẳng qua là ngày ấy, Sư Sư cô nương muốn thỉnh Cố công tử đến cùng nhau đàm thoại về bản tân nhạc phổ vừa sáng tác. Tuy bản thân nàng cũng có chút tâm tư hâm mộ. Nhưng mà thực sự không dám có nửa điểm ý muốn không an phận, chỉ mong được Cố công tử chỉ điểm đôi lời, như vậy đã là vinh hạnh lớn lao rồi. Vậy mà không ngờ, nhạc chỉ mới vừa xướng được nửa khúc, đã có “khách không mời mà đến”, hùng hù hù xông vào.

Trên lý thuyết, ngày thường Thích Thiều Thương luôn điềm đạm thản nhiên bước từng bước tiến vào Hồng Diệu Hương lâu. Bất quá hôm nay lại có chút khác thường quái lạ. Ái nhân của mình cùng hoa khôi đầu bài giao hảo. Khẩu khí ngày hôm nay quả thật khó có thể nuốt trôi đi. Vì thế, hỏa khí công tâm, gấp gáp đi qua lối mòn cũ của Nguyễn Hồng Bào, một đường đánh thẳng vào nơi xướng ca oanh hồng liễu lục kia, đá văng đại môn, thiếu chút nữa bị cái màn oanh oanh yển yển trước mắt bức đến tức giận mà thổ huyết.

Cố Tích Triều gậy cầm, Sư Sư ngâm xướng, quả nhiên là mỹ cảnh kim đồng ngọc nữ, ngồi cạnh nhau mỹ càng thêm mỹ nha.

Lập tức, đại đương gia chúng ta huyết xung nhãn châu, đi tới túm Cố Tích Triều “tha” ra khỏi cửa, đang lúc cao trào cho nên song phương đều sớm quên mất bản thân vốn có một thân tuyệt thế võ công, chỉ lo cậy mạnh mà giằng co độ sức.

Đại khái Thích Thiều Thương vừa quăng đổ một bình đại giấm chua nên đánh mất lý trí, lại gặp lời kéo bất thành, cho nên đành xuất quyền giáng thẳng vào bụng người nọ, chính là thừa dịp Cố Tích Triều thủ thế chống đỡ, thuận đường khiêng luôn y lên vai, sải bước hướng thẳng hạ lâu rời đi. Bỏ sau lưng một loạt âm thanh nũng nịu sợ hãi.

Đồng thời bỏ quên cả Sư Sư cô nương đang trợn mắt há hốc mồm phía sau lưng....

(Quỳnh: bạo lực gia đình nè, rõ ràng là bạo lực gia đình nè...*chỉ chỉ*,*giây giây*

Nguyệt: nga.. bánh bao càng vô sỉ ta càng thích nga.:D)

Sau đó, một loạt phong vân biến sắc oanh liệt như thế nào ngoại nhân chúng ta tự nhiên không thể hiểu hết được. Chỉ là, ngày hôm sau Tiểu Ngọc của chúng ta đợi đến tận giờ tị vẫn không thấy động tĩnh gì của chủ tử trong phòng cả. Thật sự kiểm chế không được nữa, đành đẩy nhẹ cánh cửa tiến vào. Lập tức thấy đại đương gia đang “độc miên độc sàng”, mà Cố công tử lại chẳng thấy nơi đâu. Thật nhiều mảnh vải rơi tán loạn trên giường, thoạt nhìn có chút quen mắt a. Tiểu Ngọc nhặt vài mảnh lên cẩn thận nhìn, bỗng nhiên giận dữ, liền nhảy khỏi phòng, một đường lôi kéo Kim Ngọc đang phơi nắng ngoài sân, tay không ngừng phe phẩy.

“Người là tiểu súc sinh mà, tặc xấu mấy hôm nay mới tốt lên chút ít, sao lại tái phạm nữa a. Nhìn người đem quần áo công tử trở thành cái dạng như vậy, đó là đồ cho người mài móng sao, ta hôm nay không đánh tử người không được mà!”

Tiếng tiểu Ngọc quát tháo lẫn trong tiếng Kim Ngọc bị ai kêu gào đều lọt vào tai người nằm trong phòng, mà cái người nằm như đang ngủ say ấy, thật ra là bị điểm huyết a, Thích Thiều Thương mặt cứ chuyển trắng chuyển xanh không thôi. Bỗng nghe tiếng Anh Tử ngoài phòng vang lên.

“Thích Thiều Thương đâu rồi?”

“Anh tử, ngài thế nào mà tới đây, đại đương gia vẫn còn đang ngủ, nếu không gấp, ngài ra tiền sảnh đợi chốc nữa đi.”

“Đợi cái gì đợi, Tiểu Ngọc, người tới thư phòng, thu thập y thư tứ bảo của Cố công tử, bắt đầu từ hôm nay, y ngụ ở chỗ ta!”

“Anh tử?”

“Nhanh đi!”

Tiểu Ngọc cũng không dám nói thêm, vội vàng rời đi. Sau đó, cửa phòng oanh một tiếng, bật ra, theo đó là thân ảnh nữ hiệp Anh Tử khí thế oai hùng tiến vào khởi binh vấn tội.

“Ta hỏi ngươi, cổ tay hắc thụ thương, là chuyện gì xảy ra?” Anh Tử ngồi xuống chiếc ghế tử đàn mộc, hung hăng trừng mắt nhìn Thích Thiểu Thương vẫn đang chôn thân trên giường.

Người bị vấn tội im miệng không nói.

“Trước kia ta chỉ biết tư lự sa tanh của Vương chưởng quỹ mềm mại, ôn nhu. Hôm nay mới hiểu được, nguyên lai dùng làm dây thừng cũng chắc chắn lắm a. Đúng là “đại khai nhãn giới”!. Nhất thủ đập bàn, chấn động đến độ bộ ẩm trà men xanh va nhau loạn chiến. “Ngươi là đang thăm vấn kẻ trộm sao hả, trói chặt người ta như vậy, thực khổ cực ngươi có thể nghĩ ra được chiêu này a!”

“Thích Thiểu Thương ngươi thực quá ngoan độc mà.” hốc mắt Anh tử bắt đầu phiếm hồng, “trên người hắc thụ thương không phải chỉ mỗi một chỗ này, nơi nào thương lợi hại nhất, ngươi so với ta chắc hẳn nhận thức rõ hơn a. Ta nói cho ngươi biết, hắc hiện không nguyện tái kiến ngươi đâu, ngươi tự thân lo liệu lấy!”, Lời vừa dứt liền đứng dậy rời đi, bước tới cửa, lại quay phắt lại, rót đầy chén trà, dội thẳng vào Thích Thiểu Thương, chỉ một thoáng, đại đương gia liền cảm thấy hàn khí lạnh lẽo thâm nhập đến tận cốt tủy.....

Một người nam nhân, đặt biệt lúc nào cũng mang ý muốn độc chiếm thập phần mãnh liệt như Thích Thiểu Thương, chỉ vì muốn tuyên bố quyền sở hữu, tất nhiên có thể làm ra cái loại thủ đoạn cực đoan này. Tiếc thay, phật gia từng răn dạy “ác lai ác báo”. Cho nên hiện tại quả báo trút xuống nhanh tựa sấm chớp. Do vậy sau khi vận khí cởi bỏ huyết đạo, thâm tâm ngứa ngáy tựa kiến bò. Thế là đành vác thân tàn mớ màng tìm tới Mục Cư Bình thương lượng.

“Lão Bát, ta hỏi ngươi.”

“A?”

“À thì, nếu Hồng Bào cùng ngươi tranh cãi. Nàng hảo bạo công tâm quay trở về nhà thân mẫu. Ngươi phải làm sao?”

“Không thể dung túng tật xấu đó của nàng được. Bỏ mặc nàng không quan tâm.” Mục cư Bình kiên định nói: “Đại đương gia, ngươi thử nghĩ đi, nếu lần này ngươi xuống nước trước thì về sau, mỗi khi cãi nhau nàng lại quay về nhà thân mẫu, chẳng phải thực phiền toái sao!”

“A, có đạo lý.”

Tuy nói không ngại học hỏi kẻ dưới là thói quen tốt, nhưng Thích Thiểu Thương đã đánh giá thấp lão bát, một người thân là thê nô, tâm chuộng hư vinh, miệng lại hay thổi phồng sự thực, vậy chẳng khác nào phạm sai lầm đi hỏi đường người mù. Mà đại đương gia của chúng ta thực rất biết tiếp thu đi, quyết định án binh bất động, suốt ngày ngồi lì ở nhà, trà phạn bất tư, mượn rượu tiêu sầu, không được mấy ngày liền “tiêu tụy nhan sắc”. Còn vị Cố công tử bên này, chỉ sau vài ngày đã ra chiêu sát phạt rất bản lĩnh, rất quyết đoán, “tiên phát chế nhân*”, đánh đại đương gia một đòn trở tay không kịp.

(Quỳnh: * = ra đòn nhanh chóng chế trụ đối phương)

“Đây là cái gì?” Thích Thiểu Thương nhìn chằm chằm thiếp mời đỏ thắm trong tay, mặt ngốc lăng ra hỏi Tiểu Ngọc.

“Danh thiếp của Cố công tử a, ngày tháng năm sinh, cầm tinh chiếu mệnh, mọi chi tiết đều viết rõ trên đó hết nha!”

“Quái lạ, ngươi lấy danh thiếp của hắn làm gì?”

“Không phải ta lấy. Mấy bà mối trong thành đưa cho ta nha”. Tiểu Ngọc buồn bực nói: “Cố công tử loan tin, nói là muốn tìm một vị nữ tử tam tông tứ đức thành thân!”

“Lách cách” chén rượu trong tay vì câu trả lời mà bị bóp nát. Trong đầu Thích Thiểu Thương lúc này chỉ còn có duy nhất một ý niệm: “Xong rồi, lần này thật xong rồi a!”

Gần đây, dân chúng trong thành trà dư tửu hậu phi thường náo nhiệt. Muốn hỏi vì cái gì sao? Tất nhiên là do, Thích đại đương gia của Thích gia, hiện ngang đứng trước cửa hiệu buôn của mình ước chừng cũng hơn

mười ngày nay. Tất cả mọi người đều bàn tán, thật không biết là đang diễn hài tuồng gì a. Trước đó, cho dù ba lần thỉnh hấn đến tiệm đều khó như múa “Phượng cầu hoàng”. Thực không lường trước được. Bất quá, tâm trạng buồn bực lại thuộc về mấy bà mai mối. Thích đại đương gia cứ đứng ngay đại môn như thế, tựa như ôn thần gác cửa, ai có thể vào được a. Lý do chân chính là vì mặc cho Thích Thiều Thương càng ngày càng thống khổ không thôi, ngay cả khi hấn đã rất... rất là thành tâm ăn năn. Thế nhưng Cố Tích Triều mỗi ngày đều sập cửa trước mặt hấn. Cuối cùng, đại đương gia đành đứng đây, hứng chịu đã mười lăm ngày phong ba chặt vật, tâm tê tái đau buồn, đánh liều nốc hết một vò pháo đá đắng, mượn men say mà phi thân trèo tường vào.

Sau đó, theo lời hồi tưởng của nha hoàng nhà Anh Tử kể lại. Đêm đó ở hoa viên, hình như mộng lung thấy một người nam nhân ôm Cố công tử gào khóc, tiếng khóc kia vô vàng hối hận cùng ủy khuất, làm người nghe thực “mũi toan tâm đau”. Rồi sau một hồi khóc lóc, hai người liền lại quấn nhau cùng một chỗ (Quỳnh: *chọt chọt*: mấy nàng tự hiểu nha). Xem tình hình này, vừa cười thầm vừa đi chuẩn bị thu thập hành lí của Cố công tử

Cố nhân nói “Nhất nhật phu thê, bách dạ phu thê”

Cố nhân cũng có câu “đầu giường tranh cãi, cuối giường hòa nhau”.

Cố nhân còn nói “tiểu biệt thắng tân hôn”.

(Nguyệt: theo ta nghĩ, đại loại là xa nhau một thời gian thì gặp lại cũng như ngày đầu mới cưới nga O.O

Quỳnh: *gật gù*)

Đại khái lúc này, Thích Thiều Thương đã không còn may mắn nghi ngờ dù chỉ là nửa điểm. Chỉ có Cố công tử thực là đáng thương nha, cổ tật đau nhức thất lưng cứ năm ba ngày lại tái phát. Bất quá, người với ta (Quỳnh: ý nàng là ta với nàng đó hả Nguyệt...o-0?, Nguyệt: chính thế, vì nàng w ta ko biết mah, mà cũng không ai biết đâu.), làm sao có thể biết, vị diện nhân kia có thích thú hay không.....

3. Chương 3: Phong Lộng Kim Linh Mẫu Đơn Khai

Điểm thúy sai đầu phượng,

như ý mã não hồng,

ngàn tái ngọc lục bảo,

vạn năm hổ phách đông.

(Trên đầu cài phương thúy

Khảm như ý, mã não hồng.

Cùng thiên lục ngọc bảo,

Hổ phách tụ ngàn năm.)

Thật có thể nói là phục trang tinh xảo, phú quý ngàn cân....

Thích Thiều Thương chỉ đơn giản đứng giữa một địa phương rực rỡ muôn màu, có thể khiến cho nữ tử thiên hạ thét chói tai, mê đắm say lòng. Giờ phút này hấn lại lẳng lẳng ngơ ngác nhìn một cái vòng tay treo chuông nho nhỏ, suy ngẫm cùng suy ngẫm.

“Đại đương gia, ngài vừa mất cái nào ta sẽ gói ngay cái đó cho ngài.”

Câu chương quây, quản lý châu tiệm bấu đang ra sức cúi đầu khom lưng nịnh nọt vị tổng lão bản nhà mình.

“Loại vòng nào có thể mang vừa vào cổ chân ấy, tốt nhất nên có ngân chuông, vừa nhắc chân liền vang lên thanh âm nhẹ nhàng thanh thoát.”

“Ngài nói chí phải! Tặng quà cho tiểu oa nhi tất nhiên phải tặng vòng đeo chân. Có, tất nhiên sẽ có.”

“Không phải để tặng tiểu oa nhi, cái này.... Ân.... Làm loại lớn một chút đi.”

“Lớn một chút? Lờn ngài luôn đúng nha! Các cô nương bây giờ rất chuộng vòng đeo chân, có thì dĩ nhiên có, chỉ là không có loại nào dính ngân chuông cả.”

Câu chương quây gãi gãi đầu: “Bằng không, ta đem ngân chuông trên vòng đeo của tiểu oa nhi tháo xuống, gắn vào vòng lớn, ngài nghĩ thế nào?”

“Hảo!” Thích Thiều Thương mừng rỡ, “Cứ làm như thế!”

Đều nói ba tháng xuân sắc, tháng tư xuân tàn. Cho nên Thích phủ gần nhất ngày ngày sóng yên biển lặng, thực yên hòa. Cái gọi là sóng yên biển lặng, thực yên hòa ý tứ chính là Thần Long đại đương gia hoàn toàn yên lặng tuyệt đối, không hề có bất cứ động tĩnh nào. Mà Cố công tử kinh tài tuyệt đỉnh sớm đã từng trải qua cuộc sống xuân sắc bao đêm, bất chợt dạo này thực rảnh rỗi, không biết là nên buồn hay nên vui nữa, đúng là đang được trải nghiệm qua một phen tư vị mới.

Ai...Thế nhân đều hâm mộ Cố công tử cùng Thích đại hiệp luôn tri âm tri kỷ vô hạn nha. Thế mà vị diệu nhân kia thông minh sắc sảo, vạn sự thông giờ cũng không đoán được lý do khiến Thích Thiều Thương bỗng dưng vô tình, âm trầm, bất định. Có điều chỉ vì đang mang một cái ý niệm nho nhỏ trong đầu:

“Đến tốt cùng, phải làm như thế nào Tích Triều mới ngoan ngoãn chấp nhận đeo vòng trang sức này vào chân đây...”

Thời gian này chậm chậm trôi qua trong một khuynh hướng gần như vô cảm xúc, Cố công tử thực nhàm chán đến lạ thường, đành phải đi lần tìm hết các quyển kinh thư tạp lục xưa gần cả ngàn năm trước ra đọc để giải sầu.

Ngày hôm đó, đang lúc cầm một bộ Đại Đường truyền kỳ, tới đoạn hậu cung ba nghìn giai nhân, muốn dụ dỗ được sủng hạnh để vương nên mặc la quần hồ hững tựa hữu tựa vô. Liên bất giác cười thầm, cổ nhân thực rất đa dạng nha. Chẳng lẽ làm vậy sẽ có hiệu quả, sau đó liền gấp sách lại đứng lên.

Có lẽ.....

Cổ nhân nói “Thư trung tự hữu nhan như ngọc, thư trung tự hữu hoàng kim ốc” (trong sách có mỹ nhân, có nhà cao cửa rộng nga, ý kêu nga cổ mà đọc sách nga.”D).

Cố công tử ta liền muốn thử qua kinh nghiệm vừa học hỏi được từ tiền nhân kia. Mà muốn thử, đương nhiên phải thử ngay trên người Thích đại đương gia mới có thể xem hiệu quả đến mức nào. Cho nên, Thích Thiều Thương ban đêm vừa đẩy cửa vào phòng, liền nhìn thấy một mỹ nhân bán nằm giữa uyển ương trường, trên mình khoác độc một kiện đơn bào vàng nhạt, ánh nền kia chiếu rọi lay động càng phát ra vẻ huyền ảo liêu nhân.

Định lực đại đương gia mấy bao lâu nay tân tân khổ khổ tu luyện liền rằm một cái sụp đổ trong nháy mắt, chỉ cảm thấy cổ họng một trận khô nóng, nuốt ực một cái. Đáng thương cho hắn, nhiều ngày nay đã vắt óc nghĩ hết tất cả mọi biện pháp, tới lúc này thực không nghĩ ra được cái nào khả dụng, đúng thực là quá bất tài đi. Đành bất đắc dĩ áp dụng cái gọi là “thất phu chi dũng”, tính toán liều mình nói thẳng ra luôn cho rồi. Cố trấn áp tinh thần nói: “Cái kia, Tích Triều, ta.. ta có mua cho người một cái vòng chân nga, người có muốn thử qua hay không.”

“A?” Cố Tích Triều mị nhân nhẹ phiêu, thuận tay đem tà áo choàng xao qua một cái, lộ ra mắt cá chân ôn nhuận. Động tác còn chưa xong hết, Thích Thiều Thương ánh mắt vừa dời đến vật áo choàng, liền cảm thấy đầu oanh tạc một trận, khoe mũi truyền tới cảm giác có một dòng dịch thủy uốn lượn chảy xuống.

(Nguyệt: bánh bao a bánh bao, đích thực là định lực quá kém nha!!!

Quỳnh: 0_0 nghĩ sao dạ...mỹ cảnh, mỹ thực, mỹ nhân bày ra đó....nàng chịu nổi sao ==)

Cố Tích Triều nhìn thấy cái bộ dáng không tiền đồ kia của hắn, tựa tiểu phi tiểu vương tay cầm lấy khăn tay nơi đầu giường đưa tới, nhẹ giọng: “Người không phải muốn đeo vào cho ta sao, đến a.”

Rồi sau đó... Rồi sau đó... Rồi sau đó.....

Rồi sau tất nhiên là phong lay động, kim linh vang, mầu đơn hế nữ..

4. Chương 4: Bồ Đào Mỹ Tửu Dạ Quang Bôi (1)

Đệ tứ chương: Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi (1)

(rượu nho bồ đào ngon phải uống bằng chén dạ quang)

(Nguyệt: lại là thơ sao a T_T, tác giả này thực quá thích ngâm thơ đi)

Lý Thái Bạch có câu:

“Kim tôn thanh tửu đầu thập thiên

Ngọc bàn trân tu trực vạn tiền.” (2)

(Quỳnh:

Chén vàng rượu quý uống suốt mười ngày

Mâm ngọc mỹ thực đáng giá vạn quan.)

Thế nên với cuộc sống xa hoa như Thích Thiếu Thương, nói theo lời của tiên lão nhân gia, lão thật sự là thấy được anh hùng, thấy đến tột cùng, Đại đương gia thực đúng với lời răn dạy của nho gia, chỉ có hai câu là nhớ rõ đến không thể nào quên. Một câu phải “Thích sắc cùng tình”, một khác câu là “Thực cần tinh, quái cần tế.”

(Quỳnh: ăn phải ngon, mặc phải đẹp).

Câu đầu không cần phải nói, Cố Tích Triều đã sớm lĩnh giáo. Còn câu sau thì Thích Thiếu Thương luôn luôn đại thán:

“Ta chỉ cần lòng* ta thỏa mãn.”

Vì thế, hẳn đối với mỹ tửu, mỹ thực đều thập phần chấp nhất. Nếu nói có thể đã đạt tới cái cảnh giới làm cho người khác ghen hờn, trần trối nhìn cũng không phải ngoa đâu. Trình độ có thể tương đương so sánh với chấp niệm mê luyến của hẳn đối với Cố công tử rồi.

Ai ai trong thành đều biết, Thích đại đương gia ăn toàn hảo mỹ thực nha, thậm chí đã thỉnh cả vị trù sư nổi danh tới làm chương quản trù phòng tại Thích phủ. Mà Đại đương gia cũng rất hảo mỹ tửu, bất luận là lục xà tửu, nữ nhi hồng, trạng nguyên hồng(3) hay ngay cả Pháo đả đăng, hẳn đều có thể một mình “Đầu tửu thập thiên tứ hoan hước”(Quỳnh: uống suốt mười ngày vẫn tươi cười thoải mái), qua cả mấy bàn rượu mà nhân bất biến, tâm bất khiêu, vẫn tỉnh táo trò chuyện với mọi người thực vui vẻ. Nếu nói Cố công tử mọi mặt đều cường thế hơn Thích đại đương gia thì chỉ có duy nhất uống rượu là luôn cam bái hạ phong. Vị diệu nhân kia chỉ cần uống ba chén thôi, liền lúy túy đến không biết đất trời.

Ngày hôm đó, trong cảnh xuân quang minh sáng lạn. Một thương thuyền từ Ba Tư cập cảng. Cả thuyền tầng trũ toàn ” kì hàng dị bảo”. Nhiều đến mức mực nước dâng hơn nửa thân thuyền. Chủ thuyền chiêu theo quy củ, phái hạ nhân cầm thiệp mời đến thương hiệu Thích gia, thỉnh chủ nhân cùng chương quầy đến xem hàng. Chưa đầy một canh giờ sau, đã thoáng thấy một đoàn nhân mã phóng tới.

Tự nhiên chủ thuyền liền lập tức xuống thuyền nghênh đón, chấp tay bái hạ, tiếp theo là một loạt ngôn từ khách sáo linh ta linh tinh chào hỏi. Kế tiếp cùng đi xem hàng, nghiệm hàng, thảo luận giá cả. Nói đến cùng, trước nay giao dịch với người Ba Tư, Thích Thiếu Thương cùng Anh Tử đi theo bất quá cũng chỉ làm nền phụ họa, còn lại tất cả đều trông cậy vào miệng lưỡi lưu loát, cò kè mặc cả của Cố Tích Triều. Qua được một vài canh giờ tới tới lui lui, cuối cùng đàm thỏa. Anh Tử cùng chủ thuyền lĩnh mệnh bắt đầu xuống khoang dỡ hàng. Cố Tích Triều đã hoàn thành nhiệm vụ, ầm trà cầm tay, thông thông thả thả tiến ra đầu boong thuyền ngắm cảnh vật xa xa, thừa dịp nghỉ ngơi đôi chút.

Lúc này, Thích Thiều Thương đứng ở mép thuyền, lẳng lẳng ngẩng ngốc nhìn Cổ Tích Triều không dời mắt. Cảm thán ai kia mi mục như họa, phiêu dật tiêu sái, tự cổ chí kim phong lưu không gì sánh kịp, không khỏi thấy có chút đắc ý trong lòng. Bất quá lại có điểm không được hoàn mỹ lắm, chính là cái đứa con của lão chủ thuyền kia, tuổi chừng mười bảy mười tám, không biết từ đâu xông ra, cứ quẩn quít lấy Tích Triều hỏi lung tung này nọ, làm cho tâm Thích Thiều Thương sinh không ít hờn giận. Cái này Anh tử từng có nói qua, Cổ công tử là một bình dấm chua, còn Đại đương gia là cả kho giấm chua nha. Cả hai đối với ái nhân rất chấp niệm cùng toan tính. Cho nên lúc này Thích Thiều Thương dùng loại ánh mắt của một gã đồ phụ trường trường nhìn, chỉ cảm thấy cái thằng nhóc thâm mi cao mắt kia hình dáng thực rất quái dị. Đáng hận, hần cư nhiên thế nào lại có thể giống Tích Triều có mái tóc quăn, mà điều này coi như tạm xem nhẹ cho qua. Cái chính là Cổ Tích Triều sao cứ cười với hần tới quang mâu sáng lạn như thế. Nhất thời Đại đương gia chỉ có thể hoành mi trợn mắt. Tiếc một chỗ là Cổ công tử chỉ tâm tâm đối đáp với người ta, một cái liếc mắt còn chưa thềm phiêu tới đây được nữa điểm. Hai người kia càng hàn huyền càng thân thiết. Bên này Thích Thiều Thương càng gấp đến độ hỏa cấp công tâm, gấp gấp nghĩ ra một cái chủ ý không được cao minh cho lắm, đột nhiên hét to một tiếng, xoay người “rơi” xuống biển.

(Nguyệt: Di,=. = đúng là khổ nhục kế đi.

Quỳnh: ừ hử ;))

Cổ Tích Triều lúc này đúng là bị kinh hách không nhỏ. Sau khi đám thủy thủ tân tân khổ khổ vớt được Thích Thiều Thương lên, chỉ thấy Thích đại đương gia hai mắt nhắm nghiền, hoàn toàn bất tỉnh. Cổ công tử lúc này cảm thấy giống như bị một chậu nước lạnh dội thẳng vào người, tay chân một mảng âm hàn tê tái.

Chủ thuyền cùng Anh Tử nghe có biến liền vội chạy tới. Anh Tử vừa thấy tình cảnh này, cũng gấp đến độ phát hoảng kêu to:

“Tích Triều, Tích Triều, mau mau thay hần độ khí!”

(Quỳnh: vâng...hồ hấp nhân tạo đây a...=)))

Cổ Tích Triều giờ phút này cũng không quản được cái gì gọi là trước mặt công chúng. Liền trước tất cả nhân thần của bàn dân thiên hạ đang trợn mắt há mồm, cư nhiên cúi đầu xuống miệng đối miệng thay người kia độ khí. Nhưng độ a độ, bỗng dưng cảm thấy có một vật gì đó thực nhu mềm triền miên trườn vào, không khỏi trong thoáng chốc sững sốt đến ngây người. Chợt nghĩ ngay tới đồ oan gia này, ngày thường kỹ năng bơi lội vô cùng hảo nha, làm sao vô duyên vô cớ rơi xuống nước rồi biến thành cái dạng khó coi thế này. Thế là đang lúc đùa giỡn loạn thất bát tao. Trong cơn tức giận, không thềm nể tình hần hần cần một phát. lập tức nghe Thích Thiều Thương “Ồi!” một tiếng, mọi người xung quanh không hiểu thực hư liền nhẹ nhàng phóng tâm thở ra, may quá may quá, người đã tỉnh.

Kết quả cuối cùng của việc này, chủ thuyền hướng tặng Đại đương gia nhà chúng ta mấy vò lớn bồ đào tửu mang từ Ba Tư đến, coi như là cấp cho hần một cái an ủi thâm tình. Ban đêm, Thích Thiều Thương cư nhiên chường cái bản mặt dày hướng Cổ Tích Triều khuyên:

“Tích Triều Tích Triều a, uống một chút đi mà, đây chính là cực phẩm tối trân quý hiếm có nha, Hoàng đế lão nhân kia cũng chưa chắc đã được uống qua đâu.”

“Hừ.” Cổ Tích Triều cơn giận còn chưa tán, cười lạnh: “Muốn ta uống rượu, thành tâm một chút. Chưa từng nghe qua thi nhân nói sao: “Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi”. Đây là “bồ đào tửu”, nên cần phải có “dạ quang bôi” mới hưởng được phong vị chân thực. Người đi tìm được “dạ quang bôi” ta sẽ uống, thế nào?”

Thích Thiều Thương xấu xa cười, “Dạ quang bôi kỳ thực khó tìm, nhưng bất quá ta biết có một loại đồ vật, dùng để uống bồ đào mỹ tửu cũng rất có tư vị nha.”, nói xong tiến tới cọ cọ vào người Cổ Tích Triều, thừa dịp nhẹ nhào xóc ngoại y của vị diệu nhân kia lên. Dem mỹ tửu một đường hướng xương quai xanh y rót xuống, sau đó liền không an phận liếm lấy.

“Thích Thiều Thương, ngươi lại muốn làm cái gì!” Có người rống to.

“Hừ, đừng nói đừng nói, để cho ta hảo hảo nếm thử một chút.....”

Thế nên, ở Thích phủ, chuyện tình nùng mật ái ý, đêm đêm vương vấn tửu hương, thực rất đối bình thường. Cùng lắm Đại đường gia sáng hôm sau chỉ phải tiếp vài lần tiểu phủ dọa người mà thôi. Mà ngay cả Tiểu Ngọc sau khi thu thập giường. Nhìn đến chần lẩn ngoại ý của cố công tử đều nhiễm thượng một mảng son hồng, bất quá chỉ có thể thở dài ai oán. Ai, Cố công tử lại uống rượu, người nói uống đến trên người là được, cần gì phải đem lên giường mà uống làm chi a.....

~ hoàn đệ tứ chương

~Chú thích:

(1)

LƯƠNG CHÂU TỬ

Vương Hàn

Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi
Dục ẩm tì bà mã thượng thôi

Tuý ngoạ sa trường quân mạc tiểu
Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi?

Dịch nghĩa:

Chiếc ly dạ quang tinh xảo được đổ đầy rượu nho

Vừa muốn say sưa một phen, thì đột nhiên tiếng đàn tì bà từng bừng vang từ trên lưng ngựa xuống như thôi thúc tướng sĩ cùng can ly.

Dù có say nằm lẩn trên sa trường, mong các vị đừng chê cười,

Trước giờ người đi chinh chiến mấy ai còn sống trở về

(đại ca wiki nói nga =.=)

Dịch thơ:

Bài Hát Lương Châu

Bồ đào, rượu rót chén lưu ly

Muốn uống, tỳ bà giục ngựa đi

Bãi cát say nằm, chê cũng mặc

Xưa nay chinh chiến mấy ai về.

(Bản dịch của Bùi khánh Dân)

(2) Hành lộ nan

Lý Bạch

Kim tôn thanh tửu đầu thập thiên,

Ngọc bàn trân tu trị vạn tiền.

Đình bôi đầu trợ bất năng thực,

Bạt kiếm tứ cố tâm mang nhiên.

Dục độ Hoàng Hà băng tắc xuyên,

Tương đẳng Thái Hành tuyết ám thiên.

Nhàn lai thủy điều toạ Khê thượng,

Hốt phục thừa chu mộng nhật biên.

Hành lộ nan! Hành lộ nan!

Đa kỳ lộ? Kim an tại?

Trường phong phá lãng hời hữu thì,
Trực quả vân phạm tế thương hải
Dịch thơ:
Đường đi khó
Chén vàng rượu quý đầu mười ngàn
Mâm ngọc thức ngon đáng vạn quan
Ngừng tay ném đũa không sao nuốt
Rút gươm trông khắp dạ bàn hoàn
Muốn vượt sông Hoàng, băng chữa tan
Toan lên núi Thái, tuyết mờ lan
Thong thả ngồi câu bên ngọn suối
Bồng cơi thuyền mơ côi nắng tràn
Khó đi đường! Khó đi đường!
Nhiều lối quanh, đâu đây tá?
Có khi nường gió vượt ba đào
Kéo thẳng thuyền mây qua biển cả...

(Người dịch: Lê Nguyễn Lưu)

(3) Thiệu Hưng tửu: là một loại rượu nếp nổi tiếng nhất của Trung Hoa. Hiện nay người Tàu đã cải tiến phương pháp nấu để trở thành một kỹ nghệ quan trọng dùng nhiều loại gạo khác nhau, trong đó có gạo nếp(nhu), men rượu làm bằng gạo hay lúa mạch. Rượu Thiệu Hưng phải để ít nhất là ba năm mới cho vào bình, thường hâm lên trước khi uống. Nếu để rượu trên 5 năm, người ta gọi là Trần Niên tửu (rượu lâu năm), hương càng nồng và thơm. Cũng có sách chép là rượu Thiệu Hưng nấu cho khi sinh con trai thì gọi là Trạng Nguyên Hồng, cho con gái thì gọi là Nữ Nhi Hồng, dùng trong dịp đội mũ hay cài trâm (lễ khi đến tuổi trưởng thành).

(4) Trích Tương Tiến Tửu của Lý Bạch, do bài này dài lắm a, ta trích 1 đoạn có câu đó thôi nga =.=, tác giả này thực rất thích Lý Bạch đi T_T

TƯƠNG TIẾN TỬU

.....

Trần Vương tích thời yển Bình Lạc,
Đầu tửu thập thiên tứ hoan hước.
Chủ nhân hà vi ngôn thiếu tiền,
Kính tu cô thủ đối quân chúc.
Ngũ hoa mã,
Thiên kim cừ,
Hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu,
Dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu
Lý Bạch
MỜI UỐNG RƯỢU

.....

Bình Lạc có Trần vương yến tiệc

Rượu vạn đồng, mặc sức vui cười

Chủ sao bảo thiếu tiền chơi

Mau mua rượu cùng bạn đời nâng ly!

Ngựa năm sắc, áo cừu bông ấm

Hãy đem đi đổi lắm rượu ngon

Rượu ngon cạn chén vui chung

Mối sầu muôn thuở ta cùng phá tan”

Hải Đà phỏng dịch

Quỳnh: nàng thiệt rảnh rồi 0_0!!

Nguyệt: Nga. đã là ngâm thơ là ta thích để nguyên văn đi, nên phải cố tìm ra cho bằng được nha:))

5. Chương 5: Ôn Tuyền Thủy Hoạt Tẩy Ngưng Chi (1)

Tháng tám tiết trời gay gắt, vạn vật tích nhiệt sinh khói.....

Ve sầu trên cây rả rít không ngừng khiến nhân tâm phiền muộn, đó là thời kì bọn chúng tìm bạn đời gần gũi tựa phù dung. Sau khi tìm được nửa kia, tất nhiên cảnh tượng kiều diễm sẽ diễn ra dưới tán hoa, đôi khi trốn vào lá sen, nồng nàn chưa từng thấy.

Trong suốt một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, xuân hạ thu đông, có hàn tất có nhiệt, đó là lẽ thường tình. Chỉ tiếc rằng, Cố Tích Triều thực hận cái loại thời tiết nắng nóng như đổ lửa này, đứng giữa địa phương hoa nhiên liễu rủ muôn hồng nghìn tía thế nhưng lại có cái loại sóng nhiệt nóng như lửa hừng hực đập vào mặt này, làm bản thân sinh không ít phiền muộn, cơ thể trần trụi chán ghét, cả người đầm ra biếng nhác, chán ăn. Vì thế, Cố công tử cả ngày chỉ đứng nghĩ mát tại thủy tạ ốc, nghiên nghiên cứu cứu binh pháp võ học của mình, ngay cả ăn uống cũng dần không màng đến. Khiến cho lão Vu buồn rầu, Tiểu Ngọc sốt ruột, Thích Thiệu Thương đau lòng, thực làm cho cả Thích phủ một trận gà bay chó sủa không yên. Đại đương gia cuối cùng phải một gã sai vặt đến y quán dò hỏi. Nhưng không ngờ, vì thế lại gây ra một trận biến đổi càng oanh liệt hơn.

Tại Biện Kinh này, Vương đại phu trước nay vốn được liệt vào hàng qua loa nổi tiếng, cái tánh ấy không biết là di truyền từ phụ mẫu hay kế thừa từ ân sư. Gã sai vặt Thích Thiệu Thương phải đến nói còn chưa nói hết lời, lão nhân gia liền vuốt vuốt hàm râu bạc trắng rất ra dáng ngọc thụ lâm phong, đạm thanh nói: “Vô phương vô phương, ốm ghen tất dẫn đến chán ăn, bất quá nôn ọe một chút, không cần lo lắng quá.” (Nguyệt: ax, hỗn đản == lão nhảm mỹ nhân là thai phụ sao ==)). Sau đó lại nhíu mày nói tiếp: “Trong trường hợp trở nặng, ăn uống không tốt rất có thể ảnh hưởng tới vấn đề sinh tử nha, tốt nhất đi hốt một vài than thuốc an thai đi, hảo hảo bồi bổ một chút”.

Gã sai vặt nghe xong một tràng, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng đỏ thoáng trắng, ghen hợm chạy trở về, liền nhất ngũ nhất thập (Nguyệt: Mồm năm miệng mười O.O) hướng Cố công tử kể hết ra, bộ dạng miêu tả lại thực rất giống bộ dáng của Vương đại phu đi, lời lẽ cùng cử chỉ cực kỳ sinh động không chê vào đâu được. Cố công tử lập tức hoá bạo công tâm, một tay xốc ngã bàn gỗ mộc hoàng lê, nghiền mực cùng văn phòng tứ bảo leng keng rơi xuống đất vỡ tan tành. Vị diệu nhân kia tiểu phủ trên tay, không quản tới việc ban ngày ban mặt, liền muốn đi đến cái y quán thối tha kia, nghiền cho nó nát đến độ phiền giáp bất lưu (Nguyệt: cả bức vách cũng không còn O.O). Thích Thiệu Thương thấy thế vội vàng lao tới khuyên giải, suýt chút nữa là đầu với nhau một trận. Cố Tích Triều nổi giận dưng dưng bỏ về phòng, đại đương gia đành phải ở lại

chòi nghỉ mát than ngắn thở dài. Tiểu Ngọc xỏ người ngồi xuống thu dọn từng mảnh nhỏ tàn cuộc còn lưu lại, lén lút liếc nhìn đại đương gia, cũng theo đó mà thở dài. Ai, Đại đương gia ơi, khuyên người ta thì cứ khuyên thôi, cứ nhiên còn dám quá phận cười trộm làm chi, làm cho Cố công tử từ xấu hổ bây giờ đã chuyển thành nổi giận rồi nha.....

Thế là sáng nay, Vương đại phu vẫn cứ bình bình đạm đạm mở cửa y quán như thường, lão thực có mơ cũng không dám mơ đến việc đã có lúc sấm sét suýt nữa giáng vào đầu lão, mạng già thiếu chút thập tử nhất sinh nha. Bất quá, tử tội có thể thoát, nhưng sinh tai khó mà tránh khỏi. Nhưng vì lúc này phong thủy phiên chuyển, Cố Tích Triều trong người bất hảo nên lười đi tìm lão vẫn tội, còn Thích Thiếu Thương cũng ngầm khắc ghi mối hận bất cộng đái thiên với lão. Nguyên nhân vì sự tình phát sinh từ hôm ấy tới nay, Cố Tích Triều nhất ngôn cửu đỉnh, đem tất thấy lỗi lầm đổ lên đầu ai kia. Và thế là mỗi đêm cầm vận, mặc cho Thích Thiếu Thương đã phải xuất ra hơn mười hai thành công phu, dây dưa qua lại, Cố công tử tuyệt nhiên thủy chung không thêm để ý tới. Chẳng những vậy, tâm còn sinh thêm một trận nóng nảy, nghiêng rằng nghiêng lợi cười lạnh: “Người như thế nào không biết, bây giờ ta khí hư nhược thể, lại bị nôn ọe, phải hảo hảo tĩnh dưỡng mới tốt được nha!”. Lời vừa xuất, Thích Thiếu Thương liền á khẩu không tìm ra được đáp án nào khả dĩ xuôi tai, chỉ biết dậm chân nuốt hận.

Kỳ thật Cố công tử cũng không phải không có đạo lý, ngày hạ nóng bức, mà vị oan gia kia mỗi ngày mỗi đêm đều chăm chỉ dây dưa. Khiến hần buổi chiều đều phải tắm rửa, còn sáng sớm khi tỉnh lại cũng bị gây sức ép tới khắp người toàn là mồ hôi. Tuy tình sự “trường gấm phù dung” tư vị cũng là cực vi diệu, nhưng bất quá nhần vài ngày cũng đâu có trở ngại gì đâu. Hơn nữa bản thân thần thanh khí sảng, thanh thanh thơi thơi nhìn đại đương gia phiên nào công tâm, nhất cử lưỡng tiện, có gì lại không làm?

Ai, tục ngữ nói thật không sai “Khổ không phải bao giờ hết, chỉ tiếc không hưởng được phúc mà thôi”. Nhớ năm xưa hai người chưa gặp nhau, Cố công tử là một thiếu niên hành hiệp. Một năm bốn mùa du ngoạn giang hồ, cái gì mà băng sơn tam lý, hỏa vũ cửu thiên đều không để vào mắt, phóng ngựa rảo khắp thiên hạ khuấy động giang hồ một mảng phong ba. Mà hôm nay, chẳng qua chỉ vì chút nhiệt khí ngày hạ, nhân lẫn thần cư nhiên bất hảo thành cái dạng thế này. Thế nên tất cả bực dọc đều thẳng tay trút hết lên người đại đương gia. Chẳng qua đều là vì nhiều ngày qua sống quá an nhàn thanh thơi, tính tình liền trở nên bất hảo.

(Nguyệt: người ta gọi là nhân cư vi bất thiện nha ^^

~Quỳnh: rãnh rồi hành hạ nhân...ứ hự)

Ngày hôm ấy, Cố Tích Triều đang gầy còm tại thủy tạ ốc, chợt thấy Thích Thiếu Thương bước nhanh đến, biểu tình vui tươi rạo rực như đi hiến cống phẩm, nói: “Tích Triều, người còn nhớ rõ nửa năm trước chúng ta từng mua một cái ôn tuyền ở Tây Sơn không, hiện nay nó thực hữu dụng a.”

“A” Cố Tích Triều phiêu mắt nhìn hần, “Kia là có ý gì?”

“Chúng ta đi nghỉ hè, thế nào!”

“Không đi!”

“Tích Triều.....”

“Ngày quá nóng, ta lười.”

“.....”

Kế tiếp lại thêm một phen giằng co vô vị khác, nửa canh giờ sau, Thích Thiếu Thương rút cuộc nghiệm ra được chân lý là: cho dù dùng cả “nhu” lẫn “cương” đều có hiệu quả như nhau, liều mạng nói: “Tích Triều, không bằng chúng ta đánh cuộc, một trận tỷ thí, thế nào?”

“Tỷ thí cái gì?”

“Người gầy còm, ta họa tranh, nếu ta thắng, người đáp ứng đi cùng ta thế nào?”

Cố Tích Triều cười lạnh, thói đời ngày nay, cái loại kiến cang mà cũng vọng tưởng tới leo được tới đỉnh đại thụ, thật không biết tự lượng sức mình. Vì thế tay liền động, thanh âm hồ cầm cũng theo đó ngân vang

qua mặt hồ, du dương thánh thót. Hạ nhân trong phủ công việc bận rộn vẫn phải ngừng tay mà nghe, tâm một trận sáng khoái.

Thích Thiếu Thương cũng không chịu cam bái hạ phong, vươn tay bắt lấy một thiên bút lông sạch sẽ treo trên giá, chấm lấy nước trà xanh trong chung, xoay người hướng lưng áo Cổ Tích Triều mà họa hết sức chuyên chú. Cổ công tử thực không nghĩ tới hần cư nhiên lại đi ngoạn cái trò này. Nhất thời lưng một trận cảm giác đầu bút lông lướt qua, kỹ xảo lúc ôn nhu lúc mạnh mẽ. Cho dù cách một tầng áo đơn, tâm cư nhiên vẫn cảm thấy tê dại khó nhịn, cầm âm cũng theo đó mà loạn nhịp.

(Quỳnh: gian tà.....ta thích...hồ hồ)

Thích Thiếu Thương dừng tay, đắc ý cười: “Tích Triều, ta thắng.”

Cổ Tích Triều dù là người có tâm tính cá biệt khác thường, nhưng cũng không phải hạng người dễ dàng nuốt lời, đành tùy ý theo đại đương gia đi Tây Sơn nghỉ mát. Còn Thích Thiếu Thương, được gọi là cửu hiện thần long, lúc này vào được ôn tuyền, tâm nguyện nhiều ngày xem như đã được đền bù thỏa đáng, liền như cá gặp nước, long uy hổ dũng. Cho nên chuyến đi của hai người này chính là từ giữa mùa hè kéo dài thẳng cho tới lúc gió thu thổi mạnh mới chịu quay về.

Ngày ấy vừa hồi phủ, Anh Tử liền đến bái phỏng, hướng Cổ Tích Triều phẩm trà nhân thoại gia sự, hỏi hần nhiều ngày qua như thế nào, Cổ Tích Triều cư nhiên liền thành thành thật thật trả lời:

“Hảo thì có hảo, chẳng qua mỗi ngày mỗi đêm đều chỉ ngâm mình ở ôn tuyền thôi, thật sự là...”

Bất chợt nhớ tới người ngồi đối diện mình chính là Anh Tử chứ không phải Tiểu Ngọc nha, không khỏi một trận hồi hận lộn ngôn.

Anh Tử nghe qua, cười đến mi quang sáng lạn:

“Tích Triều, không cần phải giấu, ta tất nhiên hiểu được mà, chỉ là “ôn tuyền thủy hoạt tẩy ngưng chi”(1) thôi sao.” không thèm đợi Cổ Tích Triều ngộ ra lời nói kia rồi cuộc có cái ý tứ gì, liền khí định thần nhàn phán thêm một câu:

“Ta nói hai người các ngươi nha, thật đúng khoái hoạt quên cả thiên địa, chỉ nguyện làm yên ương không làm tiên sao, thật là mộ sát nhân yêu* nha....”

(Nguyệt: * = ngưỡng mộ đến chết)

~ hoàn đệ ngũ chương

~(1) Trích Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị, viết về câu chuyện tình giữa nàng Dương Quý Phi và vua Đường Minh Hoàng. Một đoạn thơ nga, dài lắm cơ O.O.

Trường Hận Ca

Bạch Cư Dị

.....

Xuân hàn tứ dục Thanh Hoa trì

Ôn tuyền thủy hoạt tẩy ngưng chi

Thị nhi phù khởi kiêu vô lực

Thủy thị tân thừa ân trạch thì

Vân mấn hoa nhan kim bộ đao

Phù dung trưởng nở độ xuân tiêu

Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi

Tòng thử quân vương bất tảo triều

.....

Bản dịch thơ:

Trường Hận Ca

Tản Đà

.....

Trời xuân lạnh suốt tuôn mạch ẩm

Da mỡ đông kỳ tắm ao Hoa

Vua yêu bạn ấy mới là

Con hầu nâng dậy coi đà mệt thay

Vàng nhẹ bước lung lay tóc mái

Màn phù dung êm ái đêm xuân

Đêm xuân vẫn vùn có ngần

Ngai rồng từ đấy chậm phần vua ra

6. Chương 6: Nhuyễn Hồng Nghìn Trượng Thân La Hương

(Quỳnh: cuộc sống lựa là muôn sắc muôn màu..)

Chỉ thực hai chỉ, trần bì ba chỉ, ma hoàng nửa chỉ, bạch thược tám phân..... (Nguyệt: toàn là tên mấy phương thuốc cả nha, muốn biết thỉnh hỏi google caca, anh ấy biết cả =.=)

Từ đạo lập đông tới nay, hàn khí bức người, đầu đường ngõ nhỏ thực nhàm chán không hề có chút tân ý. Thế mà hôm nay, tiểu nhị Thiên Nhân đường đặc biệt phá lệ, cười đến mi quang sáng lạng.

“Gió chiều nào theo chiều ấy”, cho nên lý giải lý do thực đơn giản bởi vì vị hán tử đứng đối diện hán đây, chính là một đại nhân vật danh tiếng vang dội trong thành “Nhất cước chiến tam thiên”

“Mục bát gia, tôn phu nhân thân mình bất hảo sao? Cư nhiên chính ngài phải thân chinh đến đây bốc thuốc?”

“Lão bà nhà ta khỏe a, bất quá chính là Cố công tử bất cẩn nhiễm phải phong hàn.”

“Ngài nói sao.” Khóe miệng tiểu nhị từ mỉm cười nháy mắt một cái liền biến thành một bộ dạng run rẩy, “Cố công tử, ngài ấy bị bệnh?”

Cố công tử bị bệnh!

Tuy nói chỉ ngẫu nhiên nhiễm tiểu phong hàn mà thôi, nhưng nhất thạch kích khởi thiên tàng lãng (một hòn đá tạo ngàn tầng sóng gió) nha. Thế cho nên, hiện giờ Thích phủ chặt ních từng nhóm nữ tử hồng y oanh oanh yến yến bàn tán xôn xao, khiến lão đại phu bị thỉnh tới bắt mạch hai mắt tròn tròn. Tiểu nha hoàn nhóm nhóm rì rầm làm cho lão nhân gia không ngớt kêu khổ trong lòng, đại não choáng váng, ngón tay từng trận run rẩy, mồ hôi giọt giọt chảy xuống len qua từng hạt nếp nhăn trên mặt. Biểu tình quả thực cực kì khủng hoảng đối với một lão nam nhân phải trực diện chống lại một đám tiểu cô nương nha.

Mà nay, lão đại phu đã bắt đầu hồi hận sâu sắc bản thân mình học nghệ không tinh, không chuẩn ra được phong hàn của Cố công tử là từ đâu nhiễm phải. Chẳng lẽ cư nhiên lại như các khuê tú thế gia “tương tư thành cuồng” hay sao?

(Quỳnh: triệu chứng cảm mạo với cuồng điên giống nhau hả 0-0?)

Mà nói đi cũng phải nói lại, cho dù là lão đại phu có y thuật đạt tới cảnh giới như Văn Tình tiểu thư đi nữa, cũng không thể đoán ra nguyên nhân làm cho Cố công tử sinh bệnh kỳ thật là tại vì một con miêu mà ra đầu.

Miêu danh tự Kim Ngọc, tên đầy đủ chính là “kim ngọc kỳ ngoại, bại thứ kỳ trung” (bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa), đôi khi được gọi là “đồ oan gia không biết xấu hổ”, có khi cũng gọi là “bánh bao”, tên gọi là do Cố công tử tùy hứng tùy tâm. Nhưng mà hạ nhân bên ngoài lại có thói quen gọi bừa nó là Kim Ngọc, tựa như danh tự trưởng giả* đặt cho, không uống làm bẩn một cái thanh danh của Cố công tử kinh tài tuyệt diệu. Kim Ngọc này tròn tròn, múp múp, toàn thân không hề có tạp mao, thật có thể nói đủ đạt tiêu chuẩn của một cái cực phẩm sủng vật.

(Quỳnh: liên hệ tác phẩm “trưởng giả học làm sang”, câu chuyện kể về người nông dân thất học đột nhiên giàu có ra về quý tộc nửa vờ....”D)

Tuy nhiên, nhân vô thập toàn (Quỳnh: miêu vô thập toàn chứ 0_0, Nguyệt: “nhân” mới đúng đó nàng:”D), ách.... Người cũng không thể trông cậy một con miêu chấp nhận tuân thủ đúng lời răn dạy của thánh nhân. Cho nên Kim Ngọc có một khuyết điểm lớn tới mức đủ sức che lấp tất cả các ưu điểm của nó. Đó là nó thích trảo y phục, hơn nữa chỉ trảo mỗi y phục của Cố công tử mà thôi. Trảo tới mức khiến cho Vương chương quỳ tơ lụa mặt mày hơn hử, đặc ý tựa xuân phong.

Nha hoàn Tiểu Ngọc thực không thể lý giải được, quái, rõ ràng đã đem hết móng vuốt của tiểu súc sinh kia đoạn tới tận gốc rồi. Hơn nữa, luận võ công của Cố công tử, làm sao có thể để cho một con miêu chiếm tiện nghi đến như thế? Tóm lại, hậu quả của việc Kim Ngọc trảo được tới kiện y phục thứ chín của Cố công tử trong tháng này, Cố Tích Triều rốt cuộc hỏa phát công tâm, đem con miêu kia cùng với cả Thích Thiều Thương đuổi ra thư phòng ngủ.

(Nguyệt: đọc tới đây, chắc nhiều người không hiểu tại sao chuyện Kim Ngọc trảo y phục lại vạ lây qua đại đương gia chúng ta a, thỉnh liên hệ với đề nghị chương để biết thêm chi tiết nga, Quỳnh a, “nhân” vô thập toàn mới đúng:”D pé Kim Ngọc hảo đáng thương đi)

Tiếp sau đó, y liền phi thân đem một câu danh ngôn thiên cổ của Gia Cát Ngọa Long tiên sinh (Nguyệt: aka Gia Cát Lượng O.O) treo trên đầu cửa phòng. Hoàn phi về đầu một dòng: “Phi đàm bạc vô dĩ minh chí”, Về sau lại thêm một câu: “Phi ninh tịnh vô dĩ trí viễn.”(Nguyệt: Không lặng thì không sáng được ý chí, không yên thì không nghĩ được việc xa). Hoàn phi hàm ý thanh tâm quả dục-ngăn ham muốn, giữ tâm thanh tịnh! Ý tứ lập luận thập phần sắc sảo, Thích Thiều Thương vừa thấy tâm một trận chấn động, lui về sau ba bước, trên mặt thoáng một chốc liền xuất hiện một loạt các loại biểu tình từ ủy khuất, buồn rầu, không cam lòng, cho tới không tin được hiện ra thập phần kỳ dị. Trình độ thay đổi biểu cảm này có thể làm các nghệ nhân hý kịch Tứ Xuyên cũng phải cúi đầu cam bái hạ phong rồi nha.

Thích Thiều Thương từ khi có Cố Tích Triều tới nay, có thể nói chính là nhuyển hồng nghìn trượng, thân la sinh hương, vì thế đại đương gia liền nhất nhất đem lời răn dạy kia của tổ tông áp dụng triệt để, chính là ” mẫu đơn hoa hạ tử, tố quý dã phong lưu” nha. Thế mà hôm nay cư nhiên bị đuổi ra khỏi phòng, thực giống bị giáng tai kiếp tựa như Hứa Tiên gặp phải Pháp Hải vậy, khi không bị buộc phải làm một cái hòa thượng sắc tức thị không.

Có điều Cố Tích Triều cũng không phải hoàn hảo cho lắm, vị diệu nhân kia trải qua ba ngày độc sần độc chấm, rốt cuộc nhiễm thượng phong hàn, hoa hoa lệ lệ ngã bệnh (Nguyệt: tác giả nói vậy nga, không phải ta nha, mỹ nhân chính là mỹ nhân đi, dù có pệnh đi nữa vẫn là hoa lệ mà pệnh =.=). Cho dù Thích Thiều Thương có nữa đêm trở mình thức dậy bốn năm lần, trộm chạy về đắp cho người ta một cái hảo chăn, chung quy hiệu quả so ra vẫn kém hơn là có một cái hỏa lò thiên nhiên bên người đi.

(Nguyệt: bb, anh đúng là thê nô =3=

Quỳnh: hàng hiếm thôi mà....=)))

Bất quá, vấn đề chính yếu hiện tại là, Cố công tử, cư nhiên không chịu uống được.

Nói chính xác hơn, y không chịu uống được của bất cứ ai ngoài Văn Tình tiểu thư kê đơn. Bất quá Văn Tình tiểu thư đang xuôi nam thiên lý, cho dù có gửi gió truyền tin đi nữa cũng phải tốn mất vài ngày. Trong khi đó Thích phủ từ trên xuống dưới đều nhất loạt cho rằng, bệnh của công tử nhất quyết không được chậm

trễ đầu nha. Vì thế Tiểu Ngọc tay bưng chén được, đứng ngoài cửa phòng Cố công tử diễn một màn chân chừ. Đưa? Không đưa? Đưa? Không đưa? Đang trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, liền gặp Thích Thiếu Thương từ xa đi tới.

“Đại đương gia.....” Trong giọng nói kiềm nén một tư vị bất lực cùng tuyệt vọng khôn cùng.

“Hắn vẫn là không chịu uống sao?”

“Đúng vậy, làm sao bây giờ?”

“Ai, đưa cho ta.”

Vì thế, Thích Thiếu Thương dưới ánh nhìn vô cùng cảm kích lẫn lo lắng của Tiểu Ngọc, liền ngang bưng chén được vào phòng. Liền sau đó là một tràng Thần Quỷ Dạ Khốc cùng một loạt thanh âm đồ sộ sấm sét vùn chối tai truyền đến. Tiểu Ngọc nghe đến mức thực đau lòng, âm thanh thê lương đó có phải chính là từ cái bình hoa Trần Thiết kia phát ra không hả? Cái đó giá một vạn sáu trăm hai đó nha.

Dần dần trong phòng không còn động tĩnh, khoảng chừng nửa canh giờ sau, Thích Thiếu Thương thần thanh khí爽 biểu tình khoan thai còn chưa tán hết, đi ra khỏi phòng, hơn nữa khoe môi còn vương một giọt nước rất đáng nghi, làm cho Tiểu Ngọc phải tự vấn lại thâm tâm, Đại đương gia chính là đi khuyên người ta uống được nha, khuyên thế nào cứ nhiên lại trở thành chính mình uống rồi....

(Quỳnh: Ta thấy Ngọc nhi thực ngây thơ quá đi...uy được a, là uy được đó nha..

Nguyệt: pé Ngọc thực hảo khả ái nha:”D)

Đều nói bệnh tới như núi sập, bệnh đi như trừu ti (Nguyệt: lúc đổ pệnh thì như núi sập, còn lúc hết pệnh thì phải chậm chậm từng chút. Quỳnh: vậy hả 0_0? Nguyệt: ừ:”D). Cố công tử sau hơn mười ngày điều dưỡng, rốt cuộc bệnh tình đã có chút khởi sắc. Mà Thích Thiếu Thương cũng đã làm hòa thượng được nửa tháng nay, tâm trí như kiến bò trên chảo nóng, xoay qua xoay lại không biết nên thương lượng cùng ai. Ngay lúc đó, Tiểu Ngọc nói một câu liền như thức tỉnh người đang mê mang trong cõi mộng: “Anh Tử tỷ tỷ đa mưu túc trí, không bằng hảo hảo đến hỏi nàng xem sao.”

Vì thế, Thích Thiếu Thương đành phải kiên trì đối mặt với nụ cười âm hàn thấu tận nhân tâm của Anh Lục Hà.

“Người thế nào cứ nhiên lại đi chọc giận tiểu tổ tông?”

“Còn không phải vì đại lũng của hắn thất quá chặt sao, làm ta gặp đến độ liên....” Vừa nói đến đây, bỗng nhiên ý thức ra mình vừa lỡ lời, đại quẫn.

(Quỳnh: thế nà biết ừi nha, lỗi hông phải là của miêu petty...=))

Nguyệt: oài, nhân vô thập toàn mà nàng ~~~)

“Hừ, người cũng có thể được coi như một đệ tử thế gia, như thế nào lại so với thổ phỉ càn rỡ còn càn càn rỡ hơn!”

“Anh Tử.....”

“Được rồi, ta thực chịu không nổi người mà, về nhà hảo hảo chờ, ta sẽ thay người mà nghĩ biện pháp.”

Mấy ngày sau, Anh tử đăng môn báỉ phỏng, trong tay còn có hai mảnh hàng tơ lụa bộ dáng thực kỳ lạ. Một mảnh mặt trên dày một mớ lông xù, mảnh còn lại có từng sợi câu nhỏ nhỏ che kín cả mặt vải.

(Nguyệt: Thỉnh tham khảo cái khóa xé dùng để khóa giày hay giở xách gì đó >”< ta=“” chả=“” biết=“” gọi=“” nó=“” là=“”>

Quỳnh: khóa kéo hay còn gọi là phécmutia... =_=”

Nguyệt: không phải >”< cái=“” khóa=“” xé=“” cơ,=“” khác=“” cái=“” phécmutuya=“” nha=“”>

Anh Tử trước đôi mắt lẳng lẳng ngậy ngốc của Thích Thiếu Thương, đem hai miếng hợp lại với nhau, quả thực rất kín kẽ đi, khi gỡ hai miếng ra, cũng không tổn một phân khí lực nào.

“Nhìn thấy không, đây chính là loại khóa đơn giản mới đưa từ Nhật Bản sang đó, nếu đem kết ở hai đầu đai lưng...” Tới đây liền ngưng thanh, nở một mặt cười khê đầy thâm ý sâu sắc.

Nghe đến đây, Thích Thiều Thương mừng rỡ đến suýt nữa làm một cái tam bái để cảm tạ đại ân đại đức của Anh Tử.

Sau lại.....

Người cư nhiên còn hỏi sau đó...?

Ai, tiết trời đông hàn thiên lý, lại còn không có một cái hỏa lò uyên ương làm ấm thân sao? Bất quá chính là chỉ khổ cho Vương chương quầy thôi, tự dưng mất đi một khoảng lợi nhuận thanh sắc tơ lụa lớn nha.

Người ta nói không sai mà, chính là mấy nhà sung sướng mấy nhà lo đi.....

7. Chương 7: Uyên Ương Cẩm Trọng Lộ Hoa Nùng

Một đợt thu phong thổi lạnh nhân gian.

Đầu thu qua đi, mang đến một trận mưa phùn tí tách tí tách rơi trên ngọn ngô đồng, mưa suốt mấy ngày mấy đêm, triền miên ai oán, làm cho phong diệp trên cành cũng bắt đầu ẩm một sắc hồng rực rỡ kinh tâm. Không khí mang theo một loại hương vị trong trẻo thanh lương, chỉ cần hít sâu một hơi liền có cảm giác mát lạnh thanh tao tràn ngập tứ chi bách hài, làm cho những vị văn nhân thi sỹ xa xưa không khỏi thực yêu thích mà phóng ngôn cảm khái.

Vào lúc canh tư, giữa màn đêm lạnh như thu thủy ấy Thích Thiều Thương bất chợt tỉnh giấc, tự nhiên theo thói quen vươn tay dò xét góc chăn bên cạnh, sau đó không khỏi ôn nhu cười khê. Cố Tích Triều lúc ngủ thực hảo khả ái. Áo ngủ bằng gấm bán ẩn bán khai, mà người kia lại thực sợ lạnh, nằm rút vào trong ngực mình, càng làm cho tâm sinh một trận yêu thương triền miên không dứt. Vì thế Thích Thiều Thương vươn tay đắp lại hảo chăn, vòng tay qua người y, dựa sát vào nhau sưởi ấm.

Nói hai người này đêm thâu cuồng dâng tận hứng, tất nhiên cũng không hẳn lúc nào cũng là thủy chung như thế. Ví như giờ phút này, tuy da thịt thân cận, Thích đại đương gia cư nhiên vẫn chỉ muốn giữ nguyên loại cảm xúc như thế, ôm lấy thân thể kiều diễm kia trong vòng tay, ngàn vạn lần không tách rời. Mà người trong lòng ngực lại đang mơ mộng đẹp ngọt ngào, y sợ chính mình chỉ cần có một điểm loạn động, liền sẽ làm người đang say giấc bừng tỉnh dậy. Vì thế, y đành tự mình vẽ lên hình dáng của người nọ trong bóng đêm, phong môi, ô phất, phiến má cao cao.

Ngoài cửa sổ, mưa vẫn không ngừng rơi, phu phong cuốn đi từng phiến lá lìa cành, kinh động xào xạc. Trong phòng, hỏa lò âm ỉ cháy, khói nhẹ khinh phiêu truyền đến một mùi đàn hương tĩnh nhiên lượn lờ bên mũi. Thích Thiều Thương tựa cằm vào trán Cố Tích Triều, hô hấp giao triền, không hiểu sao từng góc ký ức bất chợt hiện về trong lòng. Lần đầu kinh diễm sơ ngộ; chuyện nùng tình ái ý song túc song phi; đêm thu nguyệt hàng năm hướng bạn đời đối ẩm đàm ca; lúc xúc tấu dài đàm (kề gối tâm sự); khi cộng phó vu sơn vân vũ (H nga, H ~~~); hoặc cùng nhau giục ngựa đạp biển giang sơn. Thời gian quả thực qua nhanh, vụt đến rồi lại vụt trôi đi, khoái hoạt vô hạn. Nhân nhân đều nói, làm thần tiên thực hảo, thế nhưng ta Thích Thiều Thương lại chính là nguyện làm uyên ương không làm tiên. Vì thế, hẳn không khỏi tham luyến chuyển dời ánh mắt đến dung nhan đang say ngủ của Cố Tích Triều, nhất thời càng nghìn vạn lần cảm khái trong lòng, thâm kinh diễm người kia vẫn mỹ quyền tựa hoa tựa thủy, trong trẻo như ngày đầu sơ ngộ....

Bỗng nhiên, người trong lòng ngực nhẹ đỉnh động, mi mắt khép hờ, tựa hồ đang trong cơn bán tỉnh bán mơ, tâm trí không biết đang phiêu phương nào, thần thái mê ly hoảng hốt, quả thực mang đến một loại phong tình mới mẻ.

“Thế nào vậy?” Ngữ khí thập phần ôn nhu săn sóc.

“Khát.”

Thích Thiếu Thương nghe vậy, không chần chừ bước xuống giường, thấp sáng ngọn đèn trong phòng, tiến tới bàn châm một chén trà, chính mình liền nhấp thử trước một hơi, lại không khỏi một trận nhũm mày. Đêm thu hàn phong, trà này đã lạnh hẳn, Cố Tích Triều lại đang ngủ say bán tỉnh, chỉ sợ y chịu không được đi. Vì thế liền súc miệng, châm một chén trà khác ngậm vào trong miệng, đợi cho nhiệt khí truyền vào, mới hướng giường đi tới, cúi người môi kề môi với vị diệu nhân kia. Cố công tử sớm đã quen với hành động này của đại đương gia, cư nhiên ngoan ngoãn há mồm đón lấy dòng cam lộ rót vào khoang miệng, Thích Thiếu Thương liền nhân cơ hội triển miên ôn nhu chơi đùa trong chốc lát mới chịu lưu luyến rời ra.

Sau phen dây dưa này, Cố Tích Triều cho dù nghĩ không muốn tỉnh dậy cũng không được, trợn mắt nhìn lên, chỉ thấy Thích đại đương gia vẻ mặt biểu tình vẫn còn vương ái ý, quần áo bán khai bán lộ, thể liền cách chặn tung chân hướng hẳn hạ một cước, cười mắng: “Người xem lại bộ dáng của người kia!”

(Nguyệt: oài, đánh yêu a:”D)

Thích Thiếu Thương cúi đầu nhìn, bất giác cũng sửng sốt, sau đó lại nghiêm mặt cười nói: “Như thế nào, người là không thích sao?”

“Cút xa ra một chút.” Cố Tích Triều vươn tay đẩy hẳn ra, thuận thế ngồi dậy, nghiêng tai lắng nghe: “Như thế nào mà mưa vẫn chưa ngớt a, phải rơi đến khi nào mới chịu thôi chứ.”

“Không cần trông xem mưa đến khi nào, chỉ cần đến trung thu trời trong liền cực hảo.”

“Không hẳn a, không chừng năm nay đêm thưởng nguyệt thiên lại tán vũ.”

“Kia cũng không sợ, chỉ cần ta và người đoàn viên, nguyệt đoàn dù có đoàn viên hay không đối với ta vô can.”

“Hừ, ta nói người thật đúng là quý nhân hay quên sự a. Anh Tử đã có nói qua, trước trung thu vài ngày phải khai trương thêm tân hiệu buôn, người là lại đem nó vứt ra sau đầu rồi có phải hay không?”

“Ách” Thích Thiếu Thương vò đầu, lại ngây ngô cười, “Nhìn người, cho dù thứ gì đó thực quan trọng thì ta đều quên sạch a!”

Cố Tích Triều chăm chú nhìn hẳn cả nửa ngày, bỗng khoe môi câu lên một nét tiểu ý tà mị, vén chăn nói, “Nhanh đến a, ta có chút lạnh rồi!”

Thích Thiếu Thương mừng rỡ, xả hạ quần áo, liền vọt người phóng tới...

Từ xưa đến nay, phương pháp cổ truyền tối hiệu quả để làm ấm người chính là giao cảnh tư triển mà thôi, có thể nói là:

Bán dạ vô nhân thổ thổ,

Uyên Ương Cẩm triễn trọng hương

Điên loan đảo phượng vu sơn vũ,

Nguyệt thiên văn ngụ khả bất hàn.

(Có người tâm sự đêm tựa không

Chỉ có Uyên Ương cầm hương nồng

Mặc cho mưa quét Vu sơn, đất trời điên đảo

Năm tháng dần trôi chẳng sợ lạnh lòng)

8. Chương 8: Mỹ Nhân Hương, Anh Hùng Trùng

(Nguyệt: mỹ nhân chính là mộ chôn anh hùng O.O tương tự như “anh hùng nan quá mỹ nhân quan” đi ^^~)

Đầu ngày mồng chín tháng chạp năm Tân Mão, trời đổ một trận đại tuyết.

Đã qua giờ Thìn (khoảng 7-9h sáng ^^~), hai người trong Thích phủ kia cư nhiên vẫn một thân áo ngủ gấm, hỏa lò sưởi ấm nội phòng, mộng đẹp ngọt ngào say giấc.

Nha hoàn Tiểu Ngọc than thanh thở dài, đại đương gia trước kia quy tắc “đông luyện tam cửu, hạ luyện tam phục”, nay sớm đã không còn đi.

(Nguyệt: mùa đông phải chọn những ngày lạnh nhất cuối đông để rèn luyện võ nghệ thân thể, mùa hè phải chọn những ngày nóng nhất để rèn luyện, tóm lại em Ngọc than ngày xưa đại đương gia siêng năng nguyên tắc là thế, bây giờ vì mỹ sắc mà chảy thây ra rồi =3=)

Mà tình hình như hiện nay cũng phải chịu thôi, “xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, tông thử quân vương bất tảo triều” a.

(Nguyệt: trích Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị, ý nói: đêm xuân ngắn ngủi, ngày lại đến sớm, có là quân vương cũng phải tham luyện mỹ nhân mà không thêm tảo triều ^^)

~Quỳnh:=_=, mấy nàng ấy thông minh lắm, giải thích nhiều làm rì....)

Kỳ thật cũng khó trách bọn họ nha, vạn vật thế gian này đều rất coi trọng thể cân bằng a. Nếu đêm ngủ hơi muộn chút, tự nhiên buổi sáng phải tìm cách bù trở lại mà thôi, thể mới không đi sai đường sinh chi đạo.

(Quỳnh: *gật gù*...ta thức khuya ta có quyền ngủ ngày ...há há, mama mắng mặc kệ mama)

Thế nhưng chiếu theo sự tình nháo cả đêm như thế, có thể đã thương đến thân mình rồi cũng nên. Tiểu Ngọc trong lòng thầm nghĩ, không bằng ngộ thiện hôm nay phân phó trù phòng làm một bát dương thang (Quỳnh: canh trắng dương bổ thận....=)) Nguyệt: đẩy đẩy, ta biết các nàng ấy hiệu mà, cho nên cai chuyện bổ thận trắng.... này ta là ko cần giải thích nga.”D), hảo hảo bồi bổ thân thể một phen vậy.

“Tiểu Ngọc.” Đột nhiên có một thanh âm biểng nhác nhập nhèm từ trong phòng truyền ra, làm người nghe qua bất giác không khỏi mặt đỏ tim đập.

“Nô tỳ tại.”

“Tuyết rơi sao?”

“Dạ”

“Đừng quên.”

“Nô tỳ hiểu được.”

Mọi người đều nói, Cổ công tử ở Thích phủ chính là một tuyệt đỉnh diệu nhân. Một người như thế, tự nhiên mọi việc đều không thể khinh suất. Ngay cả pha trà, chính là phải dùng tuyết thủy để pha, nói phải như vậy mới có thể lưu giữ được hương trà trầm mà sâu thẳm, quả thực ý nhị vô cùng.

Cho nên, Tiểu Ngọc tay mang một bình sứ thanh sắc, bắt đầu hứng lấy tuyết thủy đọng từ từng cánh mai hoa kia rơi xuống. Đang lúc lơ đãng, chợt nghe từ xa có một thanh âm đập tuyết hiên ngang truyền đến; không cần phải hỏi, đi đường như vậy, chính là chỉ có mỗi Mục Cưu Bình tính nóng như lửa mà thôi.

Mất vừa đời qua, nam nhi thân cao bảy thước đã đứng trước mặt.

“Tiểu Ngọc tỷ, Đại đương gia bọn họ đã dậy hay chưa?”

“Đến là đưa thuốc sao?” Tiểu Ngọc nhìn hộp gỗ đàn hương trong tay hắn, ứng thanh hỏi.

“Đúng vậy” Mục Cưu Bình thần sắc lén lén lút lút nhìn về hướng nội phòng, thanh âm e dè cực thấp mà hỏi: “ “Tiểu Ngọc tỷ, muội muội của Cổ công tử rốt cuộc đưa cho y loại được gì a, cư nhiên vài năm nay tuyết nhiên đều không gián đoạn. Ta xem qua hai người bọn họ, đích thực vẫn là thân thể cường tráng sức khỏe dồi dào, không chút nào giống cái bộ dáng bệnh tật gì mà.”

(Vân Tình trong đây trở thành muội muội của mỹ nhân rồi a:”D)

“Nghe nói đại đương gia đã phải tự mình kính nhờ Văn Tình tiểu thư xuất thủ, còn về phần là được gì, người tự mình đến hỏi họ không phải tốt hơn sao!”

“Hỏi họ a.” Mục Cưu Bình rút đầu, tựa như đang hồi tưởng lại một đoạn hồi ức đầy kinh khiếp đáng sợ: “Kết quả lúc nào chả là Tiểu Phủ bay sượt qua sát vành tai của ta a!”

Nghe đến đây, Tiểu Ngọc không khỏi một trận giật mình kinh tâm, may mắn là chính mình đã kiềm chế lòng hiếu kỳ, thực nguy hiểm mà. Bất quá, nàng mỗi khi đem được trình lên cho hai vị chủ tử, Cố công tử luôn cần rằng biểu tình thực quá miễn cưỡng, còn đại đương gia lại ngây ngô cười tựa như tinh miêu ăn vụng, thập phần kỳ quái.

“Tiểu Ngọc tỷ, nếu bọn họ đã dậy, ta liền tự đưa vào a.”

“Hảo” Tiểu Ngọc gật đầu, phủ đệ bọn họ nơi này không giống như các lâu phủ khác, hữu nội đường nhưng lại vô nội quyền, cho nên nhân nhân tiến tiến xuất xuất, cũng đều không gây hiềm khích. Lập tức liền không để ý đến Mục Cưu Bình nữa, tiếp tục hứng tuyết thủy động trên mai hoa.

Thời gian chưa hết được một chén trà, Mục Cưu Bình liền lui ra, mặt đỏ tai hồng, tựa như vừa thấy loại chuyện kinh tâm động phách khôn lường.

“Người làm sao vậy?”

“Đại đương gia, Đại đương gia hấn.....”

“Đại đương gia là làm sao.” Tiểu Ngọc gấp đến độ dậm chân, “Người nói mau lên a!”

“Đại đương gia hấn, hấn, ... hấn đang chải đầu cho Cố công tử!” rốt cuộc cũng đã thoát được thành lời, ngữ khí hỗn hển nghẹn nghẹn.

“Chuyện này thì có gì ngạc nhiên.” Tiểu Ngọc dùng một loại ánh mắt: người thực sự là ngạc nhiên vì chuyện này sao, mà nhìn hấn, “Cố công tử luôn oán thán toàn thân cao thấp đau nhức khắp nơi, cho nên tóc trên đầu y, mỗi ngày đều do đại đương gia tự mình chải lấy.”

(Nguyệt: chuộc lỗi mà, chuộc lỗi ^^

~Quỳnh: thê nô thì có...=_=)

“A” Mục Cưu Bình trầm tư, hiển nhiên phải mất không ít thời gian để tiêu hóa, bất giác biểu tình bùng tỉnh đại ngộ vỗ đùi, “Ta đã biết a, chắc là Cố công tử khớp ngón tay bất hảo, thế nên Văn Tình tiểu thư mỗi tháng đều phải đưa thuốc đến. Thực là, hiệu thuốc của chúng ta tại nơi này được gì mà không có, thế nào lại phải lao lực mang từ phương nam đến chứ?”

“Văn Tình tiểu thư chính là thần y vang danh thiên hạ, được nàng phối ra, tự nhiên so với được của chúng ta ở nơi này quả thật sẽ tốt hơn.”

“Vậy tại sao đã dùng qua nhiều năm rồi, đến giờ vẫn không mấy hiệu quả?”

(Quỳnh: Bình ca chưa từng làm nhục nhã danh hiệu “Ngư đầu ” của mình....=)))

Tiểu Ngọc bị Mục Cưu Bình vấn đến nghẹn lời, đúng vậy, đến tột cùng là vì cái gì chứ?

(Quỳnh: ta không tin cũng không biết...”hử” ơ, mấy mỹ nhân biết không?...=)))

Vì thế, giữa hàn đông thiên nhật tuyết phiêu tán loạn này, hai người rốt cuộc rơi vào vực sâu mê man không tìm ra chân lý....

Cố ngữ vẫn: “mỹ nhân hương, anh hùng trùng.”

Quả nhiên chính là nhất ngữ xuyên tâm, vô cùng anh minh nha.

Nói cho cùng, từ hồi vô lâm đại hội năm ấy, Cố Tích Triều theo Thích Thiệu Thương, ba năm đã vụt qua trong nháy mắt.

Chính hấn cũng cảm thấy sống loại cuộc sống không dài không ngắn nơi đây làm bản thân dần sinh ra không ít ma tâm, lười biếng càng lúc càng nhiều thêm. Tựa như hùng ưng được dưỡng trong lồng, đã tính

cùng móng vuốt sắc nhọn đều vô hình đã bị trừ khử. Mà ngay cả anh khí, chung quy cũng gần như biến mất, miễn nhiên không còn tồn tại.

Vì thế, sau khi rửa mặt chải đầu. Cố Tích Triều đối mặt với trận thu tuyết băng hàn ngoài cửa sổ tây phòng, trong lòng bỗng dưng sinh ra một cỗ oán khí mãnh liệt. Cảm xúc này truyền tới thực dào dạt, oán bản thân cư nhiên cam tâm làm một con giao long ẩn mình trong nước cạn, lại còn chưa tính đến những việc đáng xấu hổ không tiện nói ra như đêm qua, cho nên thẹn quá hóa bạo.

“Thích Thiếu Thương!”, có một thanh âm thét vang, chấn động đến mức cả gốc mai bên ngoài hoa viên cũng rung lên một trận, nháy mắt làm tuyết đọng cùng mai hoa lay động rơi xuống đất.

Thế mà, cư nhiên lại có ai đó không biết sợ chết, chường mặt hướng tới, bồi cười mà nói: “Tích Triều, làm sao vậy.”

“Làm sao vậy?” Cố Tích Triều nghiêng răng nghiêng lợi.

Trên đời này có một loại tình huống, chính là nữ nhân bất chợt biến thành giận dữ mà nam nhân lại chẳng hiểu được cốt yếu là tại làm sao. Cố Tích Triều tuy không phải nữ tử, nhưng mà lúc này áp dụng tình huống đó cũng có thể tạm xem là không mấy sai lệch. Kỳ thật, bất quá cũng chỉ là khác nhau ở hình thức làm nũng mà thôi, chỉ cần đối phương hảo hảo bồi thật cẩn thận, liền sẽ nín khóc mỉm cười, đây là một loại tình thú a, người chưa trải qua sẽ không thể minh bạch được.

Thích Thiếu Thương hiển nhiên am hiểu sâu đạo lý này, nhưng mà Cố Tích Triều lại không phải là nữ tử nhu mềm yếu ớt, bồi cười một cái chỉ tựa như đem muối bỏ biển mà thôi. Chỉ còn biết phải cố gắng nhiều hơn nữa thì mới thể “thủ đắc vân khai kiến nguyệt minh”

(Nguyệt: Đợi vàng mây rẽ thấy trăng thanh, chính là những kẻ có tài có thể kiên trì đợi đến một ngày mây tan hiển trăng thanh

Quỳnh: vươn tay vén mây cho nguyệt sáng...=_=)

“Hảo”, vì thế Thích Thiếu Thương thanh âm nghiêm nghị thẳng thắn: “Tích Triều, nếu ta có điểm nào chọc cho người tức giận, muốn đánh muốn giết gì, liền tùy người đi!”

Đương nhiên, cho dù Cố Tích Triều mưu lược khôn khéo, nhưng hấn sẽ không nháo đến mức mưu sát chồng như thế, chẳng qua là đang muốn sinh sự cho hết oán khí trong lòng mà thôi.

“Chúng ta so kiếm!”

Cho nên, vừa lúc Tiểu Ngọc hảo hảo thu thập đầy được một lọ tuyết thủy, liền thấy trong phòng có hai đạo bóng người lao vụt ra, nhẹ nhàng phiêu động như chim én vờn xuân, truy đuổi nhau trên đầu ngọn mai hoa, thanh âm kiếm khí va chạm vào nhau tựa như chuông nhạc ngân vang, nhiễu dương bên tai không dứt.

Rốt cuộc cũng đã ra khỏi phòng hoạt động gân cốt rồi a, Tiểu Ngọc cảm thán. Vì thế buông bình sứ đang cầm trên tay xuống, tìm một địa phương có góc nhìn thật tốt nơi hành lang gấp khúc, an vị dựa người.

Xem hai cao thủ so chiêu cũng là một loại hưởng thụ. Chỉ thấy hai người này đình đình đang đang, người tới ta lui, mũi kiếm chạm vào nhau lại tựa như nam châm hút lấy lẫn nhau, triển miên quán quanh, không rõ là đang so kiếm hay là đang tán tỉnh nhau nữa a.

(Nguyệt: 2 anh làm sao mà ngay cả lúc đánh kiếm cũng để ngoại nhân cảm thấy như thế a ^^

~Quỳnh:*lắc đầu*...tắm tắt sách)

“Choang!” Song kiếm triển miên, song nhãn tương giao. Chỉ cần là một người tinh ý thông minh sắc sảo, trong thoáng chốc liền sẽ nhận ra lúc này chính là “vô ngôn thắng hữu ngôn” a:

>

<>

Vì thế liền tách rời ra, tiếp tục triển đấu, đánh cho đến khi Tiểu Ngọc bắt đầu một trận đầu vầng mắt hoa thì có một thanh âm ôn nhu ngọt ngào tựa thu thủy vang tới.

“Yêu, thiên đang đại hàn, mà hai người các người lại muốn ngoạn trò gì nha?”

Cố Tích Triều vừa nghe lời ấy, liền từ nóc nhà phi thân phóng xuống, đi đến trước mặt người kia.

“Anh Tử, là người a.” Theo sau chính là Thích Thiệu Thương đang dùng một ánh mắt vạn lần cảm động nhìn nàng, tựa như nhìn thấy vị bồ tát cứu khổ cứu nạn, giọng nói lộ rõ một cỗ nịnh nọt không dấu giếm: “Nhanh, cùng vào nội phòng phẩm trà đi!”

Nói Cố Tích Triều chính là cao nhân kinh tài tuyệt diệu nổi danh thiên hạ quả thực không sai. Kỳ thật bản lĩnh của y cũng không phải chỉ là dựa vào cầm kỳ thi họa hay binh thư chiến pháp, chính là còn dựa vào việc dùng người xuất thần nhập hóa. Nhớ năm xưa Anh Tử vừa đến, Cố Tích Triều liền mời nàng về làm chưởng quỹ của các hiệu buôn Thích gia, nhất thời liền khiến nhân nhân kinh ngạc, tiếng đồn vang khắp Biện Kinh. Sau này, chính nhờ vào khả năng của Anh Tử “mạnh vì gạo, bạo vì tiền”, đem sinh ý của các hiệu buôn Thích gia chinh đồn một trận tựa như chỉ diên nghênh phong, thanh danh vang xa thiên hạ.

“Hai người các người thật đúng là bất thị oan gia bất tụ đầu a.” Anh Tử cười khê, “ta không vào đâu. Bất quá, hôm nay ta muốn thỉnh nhị vị công tử tới thị sát a, thời khắc văn niên sắp tới rồi đi, cũng nên đến các cửa hàng xem qua một lượt, quan sát sinh ý thế nào, thỉnh đi a!”

“A.” Hai người gật gật đầu, liền nối bước theo Anh Tử ra ngoài. Không ngờ Cố Tích Triều dưới chân trượt ngã, lập tức được Thích Thiệu Thương níu lấy thắt lưng, lại không an phận mà kéo lấy tay người kia, không tự nhiên dây dưa qua lại, cuối cùng trở thành mười ngón tay đan vào nhau, dần dần khuất bóng.

Tiểu Ngọc đem một màn này mà thu hết cả vào trong đáy mắt, đều nói là: “mỹ nhân hương, anh hùng trung”, đến tốt cùngai là anh hùng củaai, ai là mỹ nhân của ai, là ai đem thiên luyện Tinh Cương của ai tác hóa nhiều chỉ nhu, sâu triền miên, thẳng đến cửu trùng cửu?

(Nguyệt: ý tứ chính là đem bá khí lệ khí mãnh liệt trăm vạn lần biến thành ôn nhu triền miên)

Vì thế cúi người xuống ôm lấy bình sứ thanh sắc, hương trù phòng mà đi, phải giục trù sư nhanh chuẩn bị ngọc thiện cho hai vị chủ tử a, chờ họ trở về sẽ hảo hảo hầu hạ.

Đúng rồi, còn có dương thang kia nữa. Phải hầm nhiệt thật nóng, ninh thật mềm, như vậy mới có thể bổ khí dưỡng thận, cường thân kiện thể a.....

9. Chương 9: Phiên Ngoại: Oan Gia Tương Tính Chi Ngũ Thập Vần

Ngày thu, trời cao xanh, gió nhẹ phiêu phiêu.

Mây trắng êm đềm trôi trên bầu trời, mỹ cảnh thiên nhiên tươi đẹp làm cho lòng người một trận cảm khái sáng khoái.

Ngày thu đẹp đẽ như thế, nên cùng ái nhân khoái hoạt tiêu dao hay nâng cốc đối ẩm hoan nhạc, có lẽ nên phóng mã đàm tiếu giang sơn cũng không tồi, thế mới không cô phụ tiết trời tươi đẹp bốn mùa có một này. Đáng tiếc đáng tiếc a, chính là thiên bất toại nhân nguyện, Thích đại đương gia Thích phủ sáng sớm đứng tại hoa viên tràn ngập sắc vàng hoa cúc rực rỡ sáng lạn, thế mà hần lại chẳng màng để mắt. Tràn ngập đầy mắt hần lúc này chỉ còn lại mỗi Cố Tích Triều, cùng với quyển chỉ thư mỏng manh trên tay y.

Ngón tay thon dài khinh động, lật tròng trang từng trang....

Lật thẳng cho đến khi Thích Thiệu Thương sắc mặt trắng bệch không dám trở mình, Tiểu Ngọc thâm tâm trận trận run rẩy. Chỉ độc mỗi Anh Tử ngồi bên cạnh, nhàn hạ phẩm trà, vân đạm phong khinh làm một ngoại nhân không liên quan đến thế sự nhân gian.

“Người xem xong chưa, đây chính là truyền kỳ tiểu thuyết nổi tiếng đại giang nam bắc gần đây đó nha. Từ quan to quý nhân quyền cao chức trọng cho đến hạ nhân tôi tớ vô danh trong Biện Kinh này chỉ cần là

người biết chữ chắc chắn đều đã đọc qua.” Anh Tử khiêu mi cười khê: “Hảo a, nói không chừng trong khuê các của các danh môn tiểu thư không biết chừng cũng trộm giấu một quyển a!”

“Hừ” Cố Tích Triều khinh thường ghép sách lại. “Ba” một tiếng, quyển sách không biết đã văng đến tận đâu. Tiểu Ngọc nhướng mắt nhìn theo, chỉ thấy bìa sách ba chữ “Nghịch Thủy Hàn” rồng bay phượng múa, thêm một dòng chữ ghi tên tác giả thực nhỏ phía dưới, mơ hồ có lẽ là Ôn Tiểu Thụy hay Ôn Tiểu An gì đó thì phải, chữ thực nhỏ a, cổ mở to mắt nhìn thế cứ nhiên vẫn không đọc được.

“Giang hồ cuồng tâm, hồ ngôn loạn ngữ! Cái gì thiên lý truy sát, cái gì là tri âm phản bội?” Cố công tử một trận bạo khí công tâm, không thể kiềm chế. “Đáng hận nhất chính là mấy câu phê bình cùng chú giải này, như thế nào mà ta vừa xuất động sẽ khiến giang hồ trong thiên hạ loạn mã, sóng gió quang ba. Ta quả thực lợi hại được như vậy sao. Nếu vậy ta chẳng phải đã sớm ngồi trong điện Kim Loan kia rồi! Đồ vô sỉ nào viết thứ này hử, chẳng lẽ lo sợ sinh mạng mình kéo dài quá lâu nên muốn kết thúc sao!”

“Yêu, hồ ngôn hay không là việc của người ta, người có thể nào quản người ta không nói bậy?”

(Quỳnh: tự do ngôn luận muôn năm...m/)

“Hừ, ta không tin ta quản không được. Thích bánh bao, người đi tìm tên này đến đây cho ta, ta phải một dao rồi tiếp một dao đâm tử hửn như vậy ta mới hả được cơn giận này!”

“Ách... Tích Triều.” Thích Thiệu Thương đột nhiên bị điểm danh có chút giật mình. “Ta là người sống luôn tuân thủ luật pháp nha. Giết người thì phải đền mạng a.”

“Luật pháp, luật pháp, ta khinh cái thứ luật pháp của người. Thích đại đương gia người từ khi nào cứ nhiên biến thành một hảo lương dân hử?” Cố Tích Triều giận dữ nói. “Dem tất cả đồng sách này thu thập hết cho ta, đốt sạch!”

“Tích Triều, cổ nhân có câu “phòng dân chi khẩu, thậm vu phòng xuyên*” Anh Tử nói, người chính là lại như thế giống trống khua chiêng, ngược lại càng làm cho thiên hạ nhận định là giấu đầu hở đuôi đi, đến lúc đó hai người lại chẳng bị nhấn chìm trong hồ ngôn loạn ngữ.”

(Quỳnh: *chỉ chỉ* trăm năm bia đá cũng mòn, ngàn năm bia miệng vẫn còn trơ trơ...=]])

“A” Cố Tích Triều khiêu mi cười lạnh. “Người nói như thế, là ý bảo ta phải chịu thúc thủ vô sách, ngồi nơi này, vô phương thức, cứ nhìn sự tình thuận lẽ tự nhiên mà phát sinh hay sao?”

“Nói thế cũng không hửn là cách hay. Binh pháp có viết “binh tới tướng đỡ, thủy đến thổ dẫu”. Ta có một hảo chủ ý nha.”

“Chủ ý gì?” Đại đương gia cùng Tiểu Ngọc cùng ứng thanh hỏi.

“Đĩ độc công độc!”

“Đĩ độc công độc?”

“Đúng nha, hửn viết sách, thì chúng ta cũng viết sách. Lời hửn viết là hồ ngôn loạn ngữ, thì chúng ta một chữ cũng không sai. Tiểu Ngọc, mang văn phòng tứ bảo tới. Còn hai người các người, ta hỏi cái gì, các người đáp cái đó. Sau đó tìm một văn thư tài cao học rộng viết lại rồi đem sao thành sách. Đến khi đó ” giả tất bất thắng chân” lời đồn tự nhiên sẽ theo gió mà bay.”

(Nguyệt: Ta là thấy Cố công tử chính là cái nhân tài văn thư thông thạo, tài cao học rộng vô đối rồi nha, lại phải đi tìm người ngoài viết sao -3-

Quỳnh: ày da, người ta là phỏng vấn a, nếu Cố mỹ nhân viết thì thành hồi ký rùi...=]])

Sau một hồi nhú mi trầm tư suy nghĩ, Cố Tích Triều đột nhiên ngẩn đầu cắn răng đáp: “Hảo, nhất nhất làm theo lời người vậy!”

Vì thế, trong thư phòng thập phần tao nhã, bây giờ cứ nhiên xuất hiện một nha hoàn mài mực chấp giấy, hai vị công tử ngồi ngay ngắn cạnh nhau, đối diện là một mỹ nhân diễm lệ động nhân tâm, tiểu ý nồng đậm, thậm chí cả Kim Ngọc cũng giúp vui, ngồi yên vị trên ghế đàn mộc.

Anh Tử khê động phong môi, hỏi:

1. Xin hỏi nhị vị tôn tính đại danh?

Cổ Tích Triều: đi không cải danh, ngồi không đổi họ, Cổ Tích Triều!

Thích Thiếu Thương: ngàn cân giang hồ hiệp nghĩa, mình ta độc gánh tám trăm, Cửu Hiện Thần Long Thích đại đương gia Thích Thiếu Thương!

(Nguyệt: bb, anh thật là dài dòng mà =3=

Quỳnh: đây gọi là bựa...vãi chưởng...=)))

Anh Tử: thanh danh quả nhiên đều thực vang dội nha!

2. Giới tính là gì?

Cổ Tích Triều: (hàn tiếu) Anh Tử, nhà ngươi có mắt như mù sao?

Thích Thiếu Thương: ai ai trong thiên hạ đều biết chúng ta là nam nhân toàn vẹn!

Anh Tử: A? Nguyên lai các ngươi hảo còn nhớ rõ nha, nhìn hai ngươi suốt ngày khảnh khảnh ta ta, mi đưa mày lại, so với tiểu phu thê mới cưới còn buồn nôn hơn nhiều, làm ta tưởng....

Cổ Tích Triều: Anh Tử!!

Anh Tử: hảo a, hảo a, ta hỏi tiếp là được rồi chứ gì.

3. Như vậy, nhị vị đã được bao nhiêu niên kỷ?

Tiểu Ngọc: Cổ công tử sinh vào tháng giêng năm Tân Dậu tính ra năm nay chắc đã hai mươi lăm rồi nha.

Thích Thiếu Thương: làm sao ngươi biết?

Tiểu Ngọc: Đại đương gia ngài thực mau quên. Lần trước ngài chọc giận công tử, y sinh khí nên phát danh thiệp khắp nơi muốn thành thân đó. Sợ là không chỉ có mình ta mà tất cả các cô nương trong Biện Kinh thành này đều đã khắc cốt ghi tâm.

Anh Tử: Đại đương gia ngài quả là quý nhân đáng trí. Ngày ngươi xông vào hậu viện nhà ta gây một trận đại họa cũng chỉ vừa qua nửa năm thôi. Sao ngươi lại nhớ không ra a?

Thích Thiếu Thương: (hụt hơi) ách, nhưng cái đó, ta rõ ràng nhớ rõ ta lớn hơn Tích Triều hai tuổi đó nha.

Anh Tử: hừ, tả khán hữu khán thế nào cũng thấy bản lĩnh chống chế của hần luyện thực thành thực không ai bằng.

(Quỳnh: bản lĩnh mặt dày vô đối...=]])

4. Hai người khi nào thì gặp nhau, gặp ở đâu?

Cổ Tích Triều: bốn năm trước.

Thích Thiếu Thương: Một tiểu trấn ở Giang Nam. Nơi cử hành Võ Lâm đại hội danh chấn thiên hạ bốn năm trước.

(Nguyệt: quá vang danh đi chứ còn gì, 2 anh thiên lý truy sát cả giang hồ để lấy một vụn lượng bạc trắng đó nha =))

Quỳnh: nói mê tiên đi =__=...văn hoa lấm vào)

5. Khi vừa nhìn thấy đối phương, tâm tình như thế nào a?

Cổ Tích Triều: “chúng lý tâm tha thiên bách độ”.

(Nguyệt: ừh, Giữa biển người mênh mông trăm vạn chỉ tìm kiếm được một bóng hình:”D)

Thích Thiếu Thương: “tuyệt thắng yên liễu mãn hoàng đô” a!

(Nguyệt: tuyệt sắc đẹp đẽ hơn cả yên liễu khắp hoàng thành >”

Quỳnh: Mỹ nhân đối BB đáp...ăn ý nhẽ

Nguyệt: thế nên ta mới bảo là thiên tác chi hợp nha, đẹp đôi thế còn gì =)))

Anh Tử: như vậy có thể xem là nhất kiến chung tình không?

Thích, Cố: đúng vậy!

Anh Tử: các người hảo sảng khoái nha.

Cố Tích Triều: dù sao lúc này nhất nhất đều không lọt khỏi tầm mắt Anh Tử người, che che giấu giấu thì chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Anh Tử: không những sảng khoái mà còn rất thẳng thắn.

6. Bên ngoài truyền tụng: Thích đại dương gia cùng Cố công tử đều là đại anh hùng “hiệp can nghĩa đảm”.
Bất quá nhị vị tự cảm thấy tính tình của mình như thế nào?

Cố Tích Triều: trước kia ta tâm ngoan thủ lạt, hiện giờ đã thu liễm không ít.

Thích Thiếu Thương: người ngoài nói không sai, ta chính là một đại anh hùng hiệp can nghĩa đảm.

Cố Tích Triều: Thích bánh bao, làm người cần khiêm tốn nha.

7. Như vậy, cảm thấy tính tình đối phương thế nào?

Thích Thiếu Thương: hần có chút giống Kim Ngọc, động một chút là “vươn nanh múa vuốt”.

Cố Tích Triều: Thích Thiếu Thương! Người toàn bộ trên dưới đều nhất đại hỗn trướng.

Anh Tử: ai, lại muốn liếc mắt đưa tình.

8. Thích đối phương ở điểm nào nhất?

Thích Thiếu Thương: tuyệt sắc phi phàm, thông minh sáng trí, thân thể tinh diệu, tóm lại ko điểm nào là không yêu.

Cố Tích Triều: hiểu ta.

Anh Tử: chỉ đơn giản vì hần hiểu người sao?

Cố Tích Triều: tri âm tri kỷ nan cường cầu. Đáng tiếc Anh Tử người không thưởng thức được loại tư vị như thế này.

Anh Tử: hừ, chỉ là tri âm thôi, có cái gì mà khoe khoang mãi thế !

9. Chán ghét đối phương ở điểm nào nhất?

Cố Tích Triều: lòng tham luôn vô đáy?

Anh Tử: Người nói là vào thời điểm nào a, buổi tối phải không?

Cố Tích Triều: Anh Tử!

Thích Thiếu Thương: a, ta chính là thích nhất hần hoành mi thụ mục với người như lúc này đó nha, ghét nhất lúc nào hần cũng cười với người.

Anh Tử: hử dấm chua nhà người, đến bản cô cô ta đây người cũng ghen sao, biết thế ta đã không cho người mang Tích Triều nhà ta đi!

Tiểu Ngọc: Đại dương gia a, cái này cũng phải viết lại hay sao?

Anh Tử: viết, viết cả cho ta, một chữ cũng không để sót.

10. Cảm thấy mình cùng đối phương có hợp tính nhau không?

Thích, Cố: oan gia.

Tiểu Ngọc: đây là cái gì ý tứ?

Anh Tử: người chưa nghe nói qua “bất thị oan gia bất tụ đầu” sao?

11. Bình thường xưng hô như thế nào với nhau?

Cổ Tích Triều: Thích Thiếu Thương, Thiếu Thương, kim ngọc kỳ ngoại bại thứ kỳ trung, hoặc là đồ thói nát không biết xấu hổ, có lúc lại gọi là bánh bao, tùy theo tâm trạng.

Kim Ngọc: mmee ...

Tiểu Ngọc: tiểu súc sinh, không phải gọi người đâu.

Thích Thiếu Thương: Tích Triều, Triều Triều, tiểu tổ tông, tiểu tâm can, mạng của ta.....

Tiểu Ngọc: gì?

Anh Tử: Tiểu Ngọc a, người còn nhỏ, không hiểu được cái loại người thấy sắc mất trí, luôn luôn hồ ngôn loạn ngữ a, lời buồn nôn muốn chết mà cũng gọi được hết đấy.

Cổ Tích Triều: Anh Tử người đừng dạy hư Tiểu Ngọc.

Anh Tử: a, ta nói có vài câu như vậy là dạy hư nàng ấy sao. Vậy hai người cả ngày ngôn hành đều thập phần “mẫu mực” thì tính thế a?

Thích, Cổ:.....

12. Hy vọng đối phương gọi mình thế nào?

Cổ Tích Triều: như bình thường là tốt rồi.

Anh Tử: người nói như thế nào mới gọi là bình thường a. Vậy ra tiểu tổ tông, tiểu tâm can, mạng của ta xem như là bình thường nha.

Cổ Tích Triều: Anh Tử!

Thích Thiếu Thương: ta thích hẳn gọi ta là Thiếu Thương, mà ta còn muốn.....

Anh Tử: (hắn) muốn gì nữa a!

12. Nếu so sánh với loài vật, người cảm thấy đối phương giống loài nào nhất?

Cổ Tích Triều: cầm thú!

Thích Thiếu Thương: yêu tinh!

(Nguyệt: ta chính là thực thích câu này nhất a:”D hảo khả ái mà

Quỳnh:.....không có yêu tinh thì sao có cầm thú...=]])

Anh Tử: quả là bản lĩnh nhất châm kiến huyết, xem ra khó có ai so được với hai người tri âm các người đâu.

13, Muốn tặng đối phương lễ vật gì?

Thích Thiếu Thương: chỉ cần hẳn mở miệng, ta cái gì cũng sẽ tặng.

Cổ Tích Triều: kia nếu ta muốn có toàn bộ thiên hạ thì sao?

Thích Thiếu Thương: hảo, dâng cả thiên hạ chỉ cầu người vui.

Anh Tử: hừ, đúng là hảo dạng si nhân ” cầu đoạt mỹ nhân, bất ái giang sơn”.

Cổ Tích Triều: cả bản thân ta đều giao cho hẳn, hẳn còn muốn đòi cái gì nữa chứ?

14. Muốn được tặng lễ vật gì nhất?

Cổ Tích Triều: đừng tiếp tục siêng năng nữa, người cho ta nghỉ ngơi hai ngày được không?

Anh Tử: đây là lời thật tâm của Cổ công tử sao, chỉ sợ người vừa được tiện nghỉ vừa khoe mã thì có.

Thích Thiếu Thương: mặc kệ lời hẳn là thật hay không, ta cũng có biện pháp làm cho hẳn thu hồi lời vừa nói!

Anh Tử: quả nhiên là rất chăm chỉ.

15. Có bất mãn gì với đối phương không, nhân cơ hội này nói ra luôn đi?

Cổ Tích Triều: hấn luôn làm ta đau nhức thất lưng.

Thích Thiều Thương: hấn luôn lấy lý do đau nhức thất lưng làm bia chắn mà thoái thác ta.

Anh Tử: hai người các người, quả là bất trị.

16. Tật xấu của mình là gì?

Cổ Tích Triều: tính tình bất hảo.

Thích Thiều Thương: tính tình cực hảo.

Cổ Tích Triều: tự mình nói, tự mình hiểu lấy!

Anh Tử: Tích Triều đừng buồn, gã vô sỉ mặt dày như hấn người vốn từ đầu đã biết rồi mà.

17. Tật xấu của đối phương là gì?

Thích Thiều Thương: nếu bỏ cái tính thích lạt mềm buộc chặt ra, thì không còn gì để nói.

Cổ Tích Triều: luôn háu đói, cho dù ta lúc nào chẳng cho hấn ăn no.

Thích Thiều Thương: một ngày ba bữa nha, thiếu một cũng không được.

Cổ Tích Triều: người một ngày không chỉ có ba bữa!

(Quỳnh:....=)]...không phải trâu bò không là Thích bánh bao)

Tiểu Ngọc: (khó hiểu) Anh tử, bọn họ là đang nói nóng gió gì a?

Anh Tử:.....

18. Ngày thường, đối phương làm gì khiến người giận?

Cổ Tích Triều: ghi không đủ số.

Thích Thiều Thương: bỏ mặc ta

19. Thế người làm cái gì sẽ chọc giận đối phương?

Cổ Tích Triều: cười với người khác.

Thích Thiều Thương: chờ đã, để ta tính.

Anh Tử: (hàn tiếu) nghỉ ngơi đi Đại đương gia, chờ người tính xong chỉ sợ thái dương ngã bóng tây tà mất rồi.

20. Quan hệ của nhị vị đã đến loại trình độ nào?

Tiểu Ngọc: ta xem ra ngay cả phu thê ân ái mặn nồng cũng chỉ đến thế là cùng.

Anh Tử: thấy không, các người quả nhiên đã dạy hư trẻ nhỏ.

Thích, Cổ:.....

21. Nhị vị ngày đầu bên nhau, “hoa tiên nguyệt hạ” ở nơi nào?

(Quỳnh: lần đầu H...văn vẽ lấm vào...*liếc mắt khinh thường*

Anh tử: *búng tay*...luộc...

Nguyệt: *xách tai lôi vào*...

Quỳnh: *sét đánh giữa trời nắng*)

Thích, Cổ: tiểu điểm trong tiểu trấn ở Giang Nam, nơi tổ chức Võ Lâm đại hội.

22. A, không khí lúc đó nhất định tốt lắm phải không?

Thích Thiếu Thương: “nâng cốc ngôn hoan, xúc tất dài đàm”.

(Quỳnh: uống rượu, đàm chuyện, cảm xúc dạt dào, cực kỳ vui vẻ....)

Anh Tử: sau đó liền thuận lý thành chương, vậy là do rượu vào loạn tính?

Cố Tích Triều: Anh Tử, người!

Anh Tử: Tích Triều, nam tử hán đại trượng phu, dám làm dám chịu a.

23. Lúc ấy đối phương nói gì?

Cố Tích Triều: mặc ta xử lý?

Thích Thiếu Thương: hảo.

Anh Tử: nói trắng ra như thế, nhị vị quả thật....

Cố Tích Triều: cũng không phải tiểu nhi nữ, dây dưa làm gì.

24. Vị trí đối phương trong lòng người?

Cố Tích Triều: không có hấn, ngày không thể nào qua.

Thích Thiếu Thương: khi có hấn xuân tư dào dạt, không có hấn tam hữu bất an.

25. Xem ra nhị vị yêu nhau đến mức “ngôn bất kiến lý” rồi nhỉ?

Thích, Cố: hảo a, người quan tâm làm gì!

26. Đối phương làm gì khiến cho người thúc thủ vô sách?

Cố Tích Triều: hảo xú.

Thích Thiếu Thương: bắt ta ngủ trong thư phòng.

27. Nếu hoài nghi đối phương có gian tình, người sẽ làm gì?

Cố Tích Triều: đại khái đã đến lúc dùng máu ai đó tế Tiểu Phủ của ta rồi.

Thích Thiếu Thương:.....

Anh Tử: Đại đương gia người không cần phải nói, ta phi thường hiểu rõ, người sẽ đem người ta trói lại, sau đó (sự tình phi lễ vật ngôn nha, không tiện nói ra, thỉnh tham khảo đệ nhị chương “hướng quan giận dữ vi hồng nhan”).

28. Có thể tha thứ cho đối phương hồng hạnh xuất tường không?

Cố Tích Triều: muốn chết!

Thích Thiếu Thương: ta sẽ tìm tên kia mà liều mạng!

Anh Tử: quả đúng trời sinh một đôi.

29. Thích nhất điểm nào trên cơ thể đối phương?

Thích Thiếu Thương: tóc, ánh mắt, mi tâm, môi, cảnh tử, xương quai xanh, rốn.....

Anh Tử: hảo a hảo a, đã hiểu, cứ nói thích toàn bộ là được rồi, quả là nhiều lời!

Cố Tích Triều: (nhỏ giọng) má lúm đồng tiền cùng nơi đó.

Anh Tử: nơi đó là nơi nào a?

(Quỳnh: *vĩnh tai tập trung lắng nghe*..)

Cố Tích Triều: Anh Tử người không nên truy đến tận cùng như thế!

30. Khi nào có cảm giác tâm khiêu hồi hộp?

Thích Thiếu Thương: khi hấn phiêu mi cười khê.

Cố Tích Triều: lúc hấn động tay động chân.

31. Nhị vị lần đầu tiên vu sơn vân vũ là khi nào?

(Quỳnh: hình như cầu này bị trùng...0-0)

Nguyệt: ko đâu, câu trên khác, chỉ là đàm tiếu đối ẩm giang sơn, câu này mới vào vấn đề chính a, chỉ tội 2 anh nhà mình vừa gặp mà đã làm cho câu trả lời bị trùng =.=)

Thích Thiếu Thương: bốn năm trước.

32. Là ở nhĩ phòng chữ “thiên” của tiểu điểm Giang Nam trấn ngày xưa có phải hay không?

Cố Tích Triều: người quả thật là suy một ra ba a.

33. Lúc ấy cảm giác như thế nào?

Cố Tích Triều: cực lạc.

Thích Thiếu Thương: có chết cũng đáng.

Tiểu Ngọc: này, cái này sao viết ra được a?

Anh Tử: sự thực thế nào thì cứ viết thế ấy, bọn họ không sợ dọa người, chúng ta lo làm gì.

34. Lúc “ngư thủy thân mật” biểu tình của đối phương thế nào?

Thích Thiếu Thương: thiên hạ đệ nhất tối liệt tửu cũng không mê người bằng y đâu.

Cố Tích Triều: ta chính là không thấy được a.

Anh Tử: xem ra Cố công tử người quả thực rất hưởng thụ nha.

35. Giao cảnh triền miên, đối phương là biểu hiện như thế nào?

Cố Tích Triều: như lang như hổ.

Thích Thiếu Thương: trách không được ta!

Anh Tử: ta biết, ta biết, chính là sắc bất túy nhân-nhân tự túy đó mà.

36. Lúc hoan ái, có thẹn thùng không?

Thích Thiếu Thương: ta đường đường là “cửu hiền thần long” làm việc này thì thẹn thùng gì chứ?

Cố Tích Triều:.....

37. Vậy đối phương có thẹn thùng không?

Cố Tích Triều: hấn cho tới bây giờ đều vẫn mặt dày vô sỉ.

Thích Thiếu Thương: hấn luôn ra vẻ vậy thôi, chứ thật ra.....

Anh Tử: thật ra cái gì?

Thích Thiếu Thương: thánh nhân dạy, phi lễ vật ngôn.

Cố Tích Triều: hừ, trong lòng người còn có thánh nhân?

38. Nhị vị “đồng sơn cộng chẩm” bốn năm rồi, đối với chỗ mẫn cảm của đối phương chắc rõ như lòng bàn tay?

Thích Thiếu Thương: hấn a, chỉ cần vào thời điểm đó, mặc kệ là chạm vào đâu, hấn cũng sẽ đỏ mặt nha.

Cố Tích Triều: tám lạng nửa cân, lúc đó người cũng mẫn cảm như ta thôi.

39. Thật là làm người ta xuân tâm khó nhịn, bộ dáng các người khi đó rốt cuộc còn như thế nào nữa?

Cố Tích Triều: hấn luôn thực gấp gáp, khó kiềm chế.

Thích Thiếu Thương: Di, ta nói cho người biết làm gì?

Anh Tử: quên đi, không nói ta cũng đoán ra được người lúc đó chắc là bộ dạng không có tiền đồ gì rồi.

40. Bình thường, hay trải qua đêm xuân ở địa phương nào?

Cổ Tích Triều:.....

Thích Thiều Thương: ách.

Anh Tử: như thế nào, khó nói sao? Phòng ngủ chắc chắn là có rồi, lần trước còn là ở hoa viên nhà ta nữa, hạ thiên năm nay là ôn tuyền, còn có..... chẳng lẽ chính là tùy thời tùy chỗ sao?

Tiểu Ngọc: ta xem cũng không ít.

Kim Ngọc: mmeeww...

Anh Tử: xong rồi, hai người quả thực hồng hết.

41. Hy vọng đối phương nhẹ nhàng nói gì với mình?

Cổ Tích Triều: gọi tên của ta.

Anh Tử: tên của người nhiều như vậy, rốt cuộc là cái nào, tiểu tổ tông? Tiểu tâm can? Mạng của ta?

Thích Thiều Thương: đừng ngừng, ta còn muốn.

Anh Tử: người đúng là lòng tham không đáy.

42. Cổ công tử từng có thời điểm chủ động câu dẫn người chưa?

Thích Thiều Thương: đối với ta mà nói, y giờ giờ khắc khắc đều hấp dẫn câu nhân, bất quá nếu nói chủ động câu dẫn, lần trước hẳn mặc hoàng sắc đơn bào, phía trong cái gì cũng không Ách

Tiểu Ngọc: Đại đương gia, ngài lại chảy máu mũi, mau lau.

Cổ Tích Triều: (cười đắc ý, không nói.)

43. Một ngày là hoan ái bao nhiêu lần?

Tiểu Ngọc: Anh tỷ. ngài cứ đếm số sàng đan thay một ngày là sẽ biết.

Anh Tử: Tiểu Ngọc chẳng lẽ người từ đầu đến cuối đều là hiểu được cả sao?

Tiểu Ngọc:.....

(Nguyệt: Ta mà như em ấy, mỗi ngày đều phải đi thay sàng đan không biết bao nhiêu lần, dù không hiểu rồi dần dần cũng phải trắng mắt ra thôi =3=

Quỳnh: nai tơ ngây thơ...=]])

44. Trước lúc triền miên, y sam là tự mình cởi hay là mượn tay người kia?

Cổ Tích Triều: ta thật muốn chính mình cởi, bất quá thường chưa kịp động thủ, y phục đã bị ai đó xé rách.

Anh Tử: Thích Thiều Thương người vẫn luôn càn rỡ như vậy sao?

Thích Thiều Thương: ta đã cố hảo sửa nhiều lắm rồi.

Tiểu Ngọc: cũng không tốt được hơn bao nhiêu!

Anh Tử: Tiểu Ngọc, ta hiện nay có thể khẳng định người luôn giả ngu.

Tiểu Ngọc: Anh tỷ, là đại trí giả ngu mới đúng.

45. Thích Thiều Thương người có từng đánh Cổ công tử không?

Cổ Tích Triều: có một lần, thật sự là to gan lớn mật.

Thích Thiều Thương: chỉ một lần đó thôi, sau này không dám nữa.

Anh Tử: bị phạt thảm như vậy, chỉ sợ cho người can đảm lần nữa người cũng chẳng dám tái phạm.

46. Tình sự “phù dung trưởng gấm” ghét gì nhất?

Cổ Tích Triều: ta đã mệt chết khiếp đi được, hần còn muốn.....

Thích Thiều Thương: ta còn chưa tận hứng, mà y lại.....

Anh Tử: hai cái oan gia các người rốt cuộc gây sức ép tới trình độ gì rồi?

Tiểu Ngọc: Bình thường chỉ cần xem hôm sau canh giờ nào bọn họ thức dậy là biết liền.

Thích, Cổ, Anh Tử: Tiểu Ngọc người.....

47. Cảm thấy mình có am hiểu không?

Cổ Tích Triều: am hiểu cái gì?

Anh Tử: người đến hỏi Tiểu Ngọc đi, giả ngốc làm gì.

Thích Thiều Thương: không tồi.

Anh Tử: quen tay quen việc thôi, tự nhiên không tồi.

48. Có dùng qua thứ gì hỗ trợ hay không?

(Quỳnh: sm...ở ờ...)

Cổ Tích Triều: Anh Tử, nói chuyện với người càng lúc càng khó hiểu.

Thích Thiều Thương: ta cảm thấy ta đã làm rất tốt rồi, bất quá Anh Tử, đề nghị của người quả thực không tồi, lần sau thử xem.

Tiểu Ngọc: Đại đương gia, ngài thật không sợ sẽ bị Tiểu Phủ chém?

49. Như vậy, thích cảm thấy uyên ương giao cảnh tư vị không?

Cổ Tích Triều: người biết rõ rồi còn hỏi làm gì!

Thích Thiều Thương: tử hạ mẫu đơn hoa, tố quỷ dã phong lưu.

50. Tốt lắm, cuối cùng thỉnh nhìn đối phương nói một câu.

Cổ Tích Triều: Nhược thủy tam thiên, chích thủ nhất biên.

(Nguyệt: ba nghìn nhân thiên hạ, ta chỉ muốn một người)

Thích Thiều Thương: “chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão”.

(Nguyệt: Nguyên sống chết có nhau, cùng nắm tay cho tới bạc đầu)

Anh Tử: hai người các người đủ buồn nôn lắm rồi nha.

Tiểu Ngọc: hô, mệt chết ta, rốt cục cũng viết xong.....

Nửa tháng sau đó, một quyển “Vương Đạo” bắt đầu xuất hiện và thịnh hành, thư lục này ghi chép lại cuộc sống của nhị vị Thích Cổ. Thế cho nên từ hoàng thân quốc thích cho tới dân chúng bình dân đều tranh nhau tìm đọc. Văn phong cao quý khó người bì kịp nhanh chóng áp đảo tiếng tăm của “Nghịch Thủy Hân”. Ôn thư sinh dù có ảo não buồn bực đi nữa cũng chỉ biết tự thân than với thiên nhai vì mình tài không bằng người mà thôi....

Còn cái gọi là “khi nào xuân hoa thu nguyệt, đời này quân cộng Tích Triều.....

Lời tác giả: Trước ta xin tạ lỗi với Ôn lão gia vì đã viết ra chương này a. Thế nhưng, kỳ thật ta cũng cho rằng tiểu Cổ vừa xuất động liền khiến giang hồ thiên hạ loạn mã, sóng gió quang ba nha (cười). Mặt khác, vì cái gì là 50 mà không hỏi 100 câu, sự tình rất rõ ràng nha, ta là viết không ra được thôi, haha.

Nguyệt: ta mấy hôm nay đăm đúi làm 3 chương oan gia này thôi nha, nhắm mắt lờ đi con dao đang kề bên cổ ta mà hỏi “thiết kiếm chương 10 đâu” *nhìn nhìn*, cơ mà ta thực rất thích cái 50 câu hỏi này nên làm thôi. Chương này đã có người làm rồi, có lẽ văn phong của ta không hay bằng, thế nhưng ta cũng muốn

làm luôn cho trọn, mong các nàng nhẹ tay cho. Vì ta thật thích những bộ như thế này, nhẹ nhàng, vui vẻ, không lừa gạt, đọc thật là thoải mái mà. Vả lại, ta chính là muốn viết dòng chữ “toàn văn hoàn” nên làm luôn chương này, vậy đây:”D

Quỳnh: Ớ hết rồi hả....nha...Thiết Kiếm..ta tới đây....

~Toàn văn hoàn~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-bat-thi-oan-gia-bat-tu-dau>